

ה"פ 9333-12-19
בפני כב' הנשיא איתן אורנשטיין

בבית משפט המחוזי
בתל אביב

וולטר צבי סוריאנו, ת"ז 15505761

המבקש:

ע"י ב"כ עוה"ד אילן בומבך ואח'
מרח' ויצמן 2, תל-אביב 64239
טל': 03-6932090, פקס': 03-6932091

- נ ג ד -

העין השביעית עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית, ע"ר 580605244

המשיבה:

ע"י ב"כ עוה"ד אלעד מן
מך-ברק עורכי דין ונוטריון
מרח' מנחם בגין 7, רמת גן 5268102
טל': 03-6114485, פקס': 03-6114486

כתב תשובה להמרצת פתיחה "דחופה"

לרבות בקשות סילוק על הסף, מחיקת כותרת ועיכוב הליכים

"The only way to know how strong you are, is to keep testing your limits"

(Jor-El, Superman's father)

Man Of Steel – Superman (2013)

מבוא

המבקש חי בעולם. בעולם מתרחשות התרחשויות. קורה לעיתים שלמבקש חלק בהתרחשויות אלו ואפילו חלק מרכזי. קורה לעיתים אף כי התרחשויות אלו מדווחות בתקשורת ואף מדווח הקשר של המבקש אליהן. ככל הנראה, המבקש אינו אוהב, לשון המעטה, דיווחים אודותיו בתקשורת ופרסומים אודותיו בכלל. מכאן ההליך שלפנינו, כמו גם שפע הליכים אחרים אותם חולל המבקש, בבואו לבחון את גבולות כוחו.

דומה כי המחשה מוצלחת לעולם המציאות המדומה בו שרוי המבקש, עולה מטענתו הפנטסטית אודות זהות העיתון המפרסם עליו פרטים שונים. עד כדי כך חמור מצב התעתועים בו שרוי המבקש, עד שהוא מבלבל בסעיף 10 לתצהירו בין העיתון "דיילי טלגרף", לבין "דיילי פלאנט" – עיתון פיקטיבי ששמו לקוח מתוך סיפורו של סופרמן, שם מועסק הגיבור בדמותו היום יומית (קלארק קנט) כעיתונאי. בדיה זו מתערבבת ומשתלבת בטיעוניו האחרים של המבקש, בקשרים מופרכים אותם הוא מבקש לייחס למשיבה ולבעלי תפקידים בה ולתיאוריות קונספירציה תלויות באוויר, עליהן הוא חוזר בלהט משיחי בלא וזכחה כלשהי.

פללי

1. בהמשך להגשת כתב המרצה בתיק זה ולהחלטות כבי בית המשפט הנכבד, ולהבהרות מטעם המבקש שנמסרו ביום 25.12.2019, מתכבדת המשיבה להגיש כתב תשובה זה מטעמה. בצמוד לכתב התשובה ובמסגרתו מוגשת גם בקשה לסילוק על הסף של המרצת הפתיחה מטעמים שונים, כמפורט להלן, ובהם העדר סמכות, שימוש לרעה בהליכי משפט ונקיטה בהליכי "השתקה", הכוללת גם סעד חילופי הנוגע לעיכוב הדין דכאן מחמת הליך אחר תלוי ועומד.
2. לחילופין תטען המשיבה, וזאת מבלי לפגוע בטענות שלעיל – כי אין מקום לדון בהליך זה כהמרצת פתיחה וגם ככל שיוחלט לדון בו, יש למחוק את כותרתו, להורות על תיקונו ולהעבירו לדיון במסלול רגיל כתביעה בסדר דין רגיל.
3. המשיבה תהיה מיוצגת על ידי בא כוחה כאמור בכותרת, וכתובתו כאמור שם, תהיה הכתובת להמצאת כתבי בי-דין בהליך זה.
4. המשיבה שומרת לה את הזכות להגיש תביעה מטעמה בעניינים נשוא הליך זה וכן היא עותרת למתן סעד של צו חוסם נגד המבקש, כמפורט בכתב תשובה זה להלן.
4. אין בטענות כתב תשובה זה כדי להעביר את נטל ההוכחה למשיבה, במקום בו אלמלא נטענה בו הטענה, היה מוטל נטל זה על המבקש.
5. כל עובדה, פרט, מסמך, טענה ותביעה בהן לא הודתה המשיבה בכתב זה באופן מפורש, מוכחשים בזאת על ידה.
6. כל האמור בכתב תשובה זה, נאמר במצטבר או בהשלמה, הכול לפי הדבק הדברים והקשרם. למען הזחירות והסדר הטוב תחזור המשיבה על כל שטענה במסגרת ההליך הנוסף המתנהל בין הצדדים (ת.א. 32058-05-19) כחלק מטיעוניה בתיק זה. כתב ההגנה שהוגש מטעם המשיבה שם, על נספחיו מצורף כנספח א' לתשובה זו (כתב ההגנה צורף לבקשה ללא נספחיו).
7. לצורך הנוחות והדיוק, יכונה המבקש להלן בכתב תשובה זה גם "סוריאנו" והמבקשת "העין השביעית" ו/או "האתרי".
8. למען הסר ספק, ככל שלא נאמר אחרת במפורש, ההדגשות וההערות הנכללות במובאות ובציטוטים שלהלן, אינן במקור והוספו על ידי הח"מ. עוד ולמען הסר ספק, כל קישור לרשת האינטרנט, המצורף לכתב טענות זה, יש לראות בו כנספח בלתי נפרד ממנו וכחומר המוגש בצמוד לו לבית המשפט הנכבד.

הצדדים

9. המבקש הוא איש עסקים אמיד שמקום מושבו בבריטניה. ככל הידוע למשיבה וכעולה ממידע שנחשף לאורך השנים ואף מפרסומים וכתבי טענות שהוגשו בעניינו של המבקש ובין השאר גם על ידו עצמו, מדובר באיש עסקים בינלאומי העוסק בין השאר, בתחומי האבטחה, המודיעין, הנדל"ן, הסחר הצבאי, האמרגנות ועוד.

10. סוריאנו קשור למספר חברות הרשומות באנגליה ובארה"ב, בראשן חברת הביטחון והמודיעין USG. סוריאנו מוצג בתקשורת כאיש סודו ומקורבו של ראש הממשלה בנימין נתניהו, ובא-כוחו עורך דינו, אילן בומבך, הציגו כידידו של ראש הממשלה נתניהו. תצהיר של אדם בשם דורון סטמפלר שהוגש במסגרת ההליך המשפטי הראשון, המנוהל בין סוריאנו לדרוקר, אף טען כי סוריאנו ניסה להשתמש בקרבה זו לצרכים עסקיים.

11. סוריאנו עמד במרכזן של מספר רב של כתבות ותחקירים בארץ ובעולם, הנוגעות לפרשה הנטענת של האזנות לקציני משטרה ולפרשיות נוספות שאירעו קודם לכן ומאוחר יותר.¹

¹ לפרסומים שונים הנוגעים לסוריאנו, ראו בקישורים הבאים (מבלי שמדובר בשימה סגורה או ממצה):
בפרשת ההאזנות:

<https://www.globes.co.il/news/article.aspx?did=1001223449>

<https://news.walla.co.il/item/3135104>

<https://www.maariv.co.il/journalists/Article-624499>

<https://www.youtube.com/watch?v=28na11DiG4>

<https://www.bhol.co.il/news/893494>

<https://www.israelhayom.co.il/article/535145>

<https://www.20il.co.il/%D7%A0%D7%AA%D7%A0%D7%99%D7%94%D7%95-%D7%9C%D7%90-%D7%94%D7%A4%D7%A2%D7%9C%D7%AA%D7%99-%D7%90%D7%99%D7%A9-%D7%A0%D7%99%D7%A1%D7%99%D7%95%D7%9F-%D7%9E%D7%92%D7%95%D7%97%D7%A-%D7%9C%D7%A7%D7%A9/>

בפרשה הקשורה לכוכב הכדורגל דייגו ארמנדו מרדונה:

https://www.lepoint.fr/monde/intelligence-economique-l-etrange-m-soriano-07-02-2019-2292168_24.php

בפרשה הקשורה לזימונו של סוריאנו להגיע לעדות בוועדת המודיעין של הסנאט החוקרת את פרשת המעורבות הרוסית בבחירות בארה"ב:

<https://www.politico.com/story/2019/06/05/senate-intelligence-committee-british-security-consultant-1353675>

<https://www.timesofisrael.com/report-us-senate-asks-to-interview-israeli-brit-in-connection-with-russia-probe/>

<https://www.thedailybeast.com/senate-intelligence-committee-seeks-closed-door-interview-with-british-security-consultant-walter-soriano>

https://www.lepoint.fr/monde/etats-unis-un-agent-israelien-vise-par-l-enquete-sur-l-ingerence-russe-21-06-2019-2320214_24.php

<https://www.telegraph.co.uk/news/2019/07/22/russian-oligarchs-britain-scrutinised-us-investigation-election/>

<https://www.maariv.co.il/news/world/Article-702439>

<https://www.israeldefense.co.il/he/node/38953>

פרסומים אחרים נוגעים לקשריו הנטענים של סוריאנו עם ממשל פוטין:

<https://trump-russia.com/2019/06/07/walter-soriano-the-security-consultant-for-russian-oligarchs-and-diego-maradona/>

הפרסומים שהובאו בהפניות להערות שוליים מהווים רשימה חלקית בלבד ומהם עולה תמונה ברורה לפיה סוריאנו הוא דמות ציבורית שעיתונאים בארה"ב, אירופה וישראל מגלים בה עניין, וכותבים על אודותיה. על אף זאת, בחר סוריאנו מסיבותיו שלו שיובהרו בהמשך כתב הגנה זה, שלא לתבוע אותם, אלא להתמקד ב"טרף קל" ובמסע התביעות נגד עיתונאים עצמאיים וכלי תקשורת קטנים.

12. המשיבה היא עמותת רשומה שנוסדה ב-1.3.2015 ואשר מפעילה, בין היתר, ומאז שנת 2015, אתר אינטרנט עיתונאי מוכר ומוערך בשם "העין השביעית", בכתובת: www.the7eye.org.il. זאת בניגוד למצגים אותם מנסה לייצר המבקש, כאילו המשיבה מפעילה את האתר עוד קודם לכן (ראו למשל סעיף 19 לבקשה שם טוען המבקש כי המשיבה מפעילה את האתר משנת 2008).

13. "העין השביעית" נוסדה ככתב-עת ב-1996 על-ידי כמה מבכירי העיתונאים והחוקרים בישראל, שפעלו תחת מסגרת ההפעלה של המכון הישראלי לדמוקרטיה. במהלך השנים פורסמו בה כתבות ומאמרים פרי עטם של העיתונאים והחוקרים המובילים בישראל, וגם כאתר אינטרנט נמנים על כותביה עיתונאים וחוקרי תקשורת מהמוערכים בישראל.

14. האתר עלה לרשת ב-3 במרץ 2008 כגלגולו המקוון של כתב-העת "העין השביעית", שראה אור בין ינואר 1996 לינואר 2008. כתב-העת המודפס יצא לאור מתחילתו בחסות ובמימון המכון הישראלי לדמוקרטיה. גם אתר "העין השביעית" הוקם ופעל מתחילתו בחסות ובמימון המכון הישראלי לדמוקרטיה. בשנים 2010–2012 השתתף במימון האתר בית-הספר לתקשורת של המסלול האקדמי, המכללה למינהל. כאמור, ב-1.4.2015 עבר האתר להיות מופעל על-ידי עמותת "העין השביעית – עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית", היא המשיבה.

15. אתר "העין השביעית" הוא הזירה היחידה בישראל המוקדשת לביקורת על התקשורת. מאז 1996, תחילה ככתב-עת מודפס ומ-2008 כאתר אינטרנט, עוקבת מערכת "העין השביעית" אחרי העיתונות והמדיה במטרה לשמש כתובת עבור העיתונאי המעוניין בתקשורת עצמאית, חופשית וחוקרת; ולהיות מורה נבוכים לאזרח המעוניין לצרוך תקשורת באופן מושכל, לחוקר התקשורת ולסטודנט.

<https://forensicnews.net/2019/07/14/walter-soriano-the-covert-operative-for-russian-and-israeli-elite/>
<https://www.inquisitr.com/5531083/walter-soriano-vladimir-putin-ties-report/>

בפרשת מכירת המסוקים לצבא גיאורגיה:

<https://www.themarker.com/law/premium-1.7659325>

בפרשת הבדיקה המשטרתית אם ניתנו הטבות לחברה מקסיקנית מכספי ציבור:

<https://13news.co.il/item/news/politics/state-policy/netanyahu-soriano-297573/>

<https://www.kan.org.il/item/?itemid=55140>

<https://www.kan.org.il/item/?itemid=55190>

<https://www.maariv.co.il/news/politics/Article-707656>

16. "העין השביעית" היא זירה בלתי תלויה, ללא קשרים או מחויבות כלשהי לגופים שאותם היא מסקרת, ללא מורא וללא משוא פנים. "העין השביעית" פועלת בזכות קוראיה ותמיכות ציבוריות, וקיומה מתאפשר באמצעות תרומות ועבודת המערכת.
17. "העין השביעית" תופסת הן את הביקורת והן את התקשורת במובנם הרחב. תקשורת אינה רק אוסף פרסומים, אלא זירה מרכזית המקשרת את תחומי החיים והחברה השונים ומעצבת אותם, מסביבה ועד פוליטיקה, מבריאות ועד כלכלה, מתרבות ועד ביטחון. "העין השביעית" עוסקת בנושאים אלו, מהזווית התקשורתית, וכשהדבר נצרך מרחיבה את מנדט העיסוק שלה גם מעבר לזווית זו.
18. "העין השביעית" מעלה על נס הנגשה של מסמכי מקור הנחשפים במסגרת הבירור העיתונאי, מתוך תפיסה שלפיה המידע שמגיע לידינו אינו רק שלנו, אלא של כלל הציבור – לרבות חוקרים ועיתונאים מכילי תקשורת אחרים. במסגרת מדור "הגנזך" ובשיתוף עמותת "הצלחה" מציעה העמותה לציבור מסד נתונים יחיד מסוגו של מסמכים ראשוניים בתחום התקשורת, בהם כאלו שנחשפו על-ידי "העין השביעית" באופן בלעדי. כך גם מונגשים לציבור במסגרת דיווח על הליכים משפטיים, מסמכי המקור העיקריים (כתבי תביעה, הגנה ותשובה ובקשות מהותיות המוגשות בהליך והתשובות להם, עתירות ותשובות להן וכו' וכן החלטות שיפוטיות ופסקי דין) הנוגעים להליך, בצד הסיקור העיתונאי שלהם.
19. הגנזך אינו פועל רק בכל הנוגע למבקש. גם הפניה הכללית המופיעה במסגרתו למסור למערכת מידע ומסמכים אינה נוגעת רק לענייניו של המבקש (כפי שהוא טוען באופן שגוי) אלא בקשר למלוא העניינים בהם עוסקת המשיבה ובהם עוסק "הגנזך". יעיד על כך נוסח פניה זו – "גולשים המחזיקים בידיהם מסמכים שיש תועלת בחשיפתם לאור השמש מוזמנים לפנות אלינו ולמסור אותם באמצעות כתובת האימייל contact@the7eye.org.il"
20. נוסף על כך מפורסמת באותו מדור (הגנזך) אף הבהרה באשר לאופן בו יש לעשות שימוש בתכנים המופיעים בו וכך נאמר שם – "עשיית שימוש כלשהו, לרבות עיון, קריאה והסתמכות על מסמכים כשהם לקוחים מתוך מדור זה, היא בבחינת הסכמה מכללא מצדו של עושה השימוש לעשות זאת באופן הוגן וסביר ובהתאם לכל דין, תוך הימנעות מהפרת זכויות כלשהי. המסמכים הנכללים במדור מפורסמים כפי שנתקבלו, ול"הצלחה" ו/או ל"העין השביעית" אין ולא תהיה כל אחריות ו/או שליטה על תוכנם, צורתם, שלמותם וכיו"ב".
21. באשר לטענותיו המופרכות החוזרות ועוברות כחוט השני לאורך כתבי טענותיו, כאילו המשיבה ובעלי התפקידים מטעמה משתפים פעולה, רוקמים מזימות ופועלים בדרכים שונות ביחד עם כלי תקשורת אחרים בארץ ובחו"ל כדי להזיק למבקש – אין למשיבה אלא להכחיש נמרצות בהיותן הזויות ובדויות ורחוקות מכל מציאות ואמת. כל הטענות האלה מוכחשות וחובת הוכחתן על המבקש. עניין זה מדגיש אף את אי התאמת החליף לדרך הדיונית בה בחר המבקש ועל כן יש לסלק את תביעתו ולחילופין לעכבה ולחילופי חילופין להעבירה לדיון "בפסים רגילים" בהתאם לסדר הדין הרגיל לדיון בתביעות אזרחיות.

הסיקור של ענייני משפט הנוגעים לעיתונאים, לעיתונות ולחופש ביטוי ועיתונות על ידי

המשיבה

22. משך שנים ארוכות ובאופן מתמיד ותדיר, מסקרת מערכת "העין השביעית" הליכים משפטיים שונים הנוגעים לשוק התקשורת, כלי תקשורת, עיתונאים ועיתונות בסוגיות שונות ומגוונות. בין הנושאים המסקרים ניתן למצוא סוגיות של חופש ביטוי ועיתונות, הליכים הנוגעים להעסקת עיתונאים ולשוק העיתונות, סוגיות מסחריות וכלכליות הנוגעות לתקשורת ועיתונות, רגולציה של תקשורת ועיתונות, ענייני לשון הרע, פרטיות ואיסורי פרסום שונים, נושאי חופש מידע, עתירות נגד גורמי שלטון וממסד בנושאים שונים הקשורים לתקשורת ועיתונות ועוד. סיקור זה נעשה תוך הקפדה על כללים מקצועיים ואתיים ומתוך גישה של סיקור הוגן, עיקרון זכות הציבור לדעת והחובה המקצועית והמוסרית להביא לידיעת הציבור עניינים שיש בהם עניין ציבורי.

23. מתוך דיווחים רבים מספור המצויים באתר ובארכיונו, נוכל להביא דוגמאות שונות מן השנים האחרונות המעידות על טיב ההליכים שסקרו, מגוון הדמויות המסקרות וסוגי ההליכים. כך למשל סוקרה בהרחבה תביעתה של ענת קס נגד הוצאת עיתון הארץ ואחרים בעניין נזקים שנגרמו לה לכאורה לאחר שנחשפה כמקור לכתבות שפורסמו על ידי העיתון והעיתונאי אורי בלאו.²

24. עוד יצוין כי בא כוחו של המבקש, הוא זה שייצג ומייצג את ענת קס בהליכים אלו ואף התרשם באופן אישי מהסיקור המקצועי והמתמיד של פרשה זו על ידי המשיבה ובמיוחד על ידי אורן פרסיקו ואף טרח להחמיא לו בעל-פה ובכתובים על עבודתו החרוצת, המקצועית והמעמיקה. מקצועיות המשיבה ובעלי תפקידים מטעמה בתחום פעילותם אף עלתה לא פעם בשיחותיו של ב"כ המבקש עם הח"מ, המשמש גם כיו"ר המשיבה, המפעילה היום את האתר ומערכתו העיתונאית.

25. בין השאר ולאחר שפרסם הכתב אורן פרסיקו ידיעה שעסקה בפסק הדין שבין ענת קס להוצאת עיתון הארץ, כתב בומבך לפרסיקו ב 27.12.2018 בשעה 17:01 "שמע אתה תותח שאין דברים כאלה. היכולת שלך לסכם פסק דין כזה במהירות היא מדהימה". לאחר שפרסיקו השיב "אה, תודה רבה", הוסיף בומבך: "אני באמת נפעם". מעבר לכך התקבלה למשל אצל פרסיקו שיחת טלפון מבומבך ב 6.2.2018, בה ניסה לעניין אותו בסיקור תביעה נגד שידורי קשת משום ש"אני יודע שבעניינים של התקשורת אתה מאוד חרוץ".

26. דוגמאות נוספות לסיקור הליכים משפטיים כאמור לעיל ניתן היה למצוא בסיקור פרשת תביעתו של חבר הכנסת אורן חזן נגד עיתונאי חדשות 12 עמית סגל בשל תחקיר שפורסם

² לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZPkkHa>

אודותיו,³ תביעתם של דדי הברפלד ואסף לרמן נגד חדשות 12 בעניין סיקור נושאים הקשורים למחאת "כיכר אתרים" בתל אביב,⁴ עתירת חופש המידע של רביב דרוקר (הנתבע 1 בהליך הנוסף) בעניין שיחות שנוהלו בין ראש הממשלה בנימין נתניהו, שלדון אדלסון ועורך "ישראל היום", עמוס רגב,⁵ תביעת לשון הרע שהוגשה נגד העיתונאית שרון שפורר בגין פרסומים אודות חברת אורבן נדל"ן ואחד מבעליה שפעל כסוחר נשים,⁶ תביעתו של יו"ר לשכת עורכי הדין לשעבר והלשכה עצמה, נגד אותה שרון שפורר בגין כתבות שפורסמו באתר "המקום הכי חם בגיהינום",⁷ תביעת תאגיד המזון זוגלובק נגד דוד שטרן, שם נתבע בלוגר בגין פרסומים הנוגעים לטענות לזיהום תעשייתי,⁸ תביעת העתק של מר בן-ציון סוקי נגד העיתונאית אילנה דיין ומערכת "עובדה" בגין פרסומים הנוגעים לפרשות הרב יאשיהו פינטו ותביעת המשך שלו נגד אתר "וואלה",⁹ תביעתו של עו"ד אריאל שמר נגד העיתונאי יפתח בריל, ב"כ קבוצת ידיעות אחרונות בגין פרסומים בקבוצות דיון וברשתות חברתיות,¹⁰ תביעת בני הזוג נתניהו נגד העיתונאי יגאל סרנה בשל פרסומי דיבה נטענים ברשת חברתית,¹¹ תביעת בני הזוג נתניהו נגד העיתונאי בן כספית בשל פרסומי לשון הרע נטענים,¹² תביעתו של סרן ר' נ' אילנה דיין, "עובדה" ונתבעים נוספים בשל שידור כתבה המכילה לשון הרע לטענתו ועוד.¹³ כאמור, אלו רק דוגמאות ובאתר ניתן למצוא סיקורים של הליכים משפטיים רבים נוספים.

27. כך סיקרו המשיבה והפועלים מטעמה גם את המבקש וענייניו. שורת הפרסומים הלכה והתארכה מטעמים ענייניים וכפועל יוצא לצעדי השונים של המבקש, ההליכים המשפטיים שזים וניהל, פניותיו, דרישותיו ואיומיו והתגובות להם מצד הצדדים המעורבים האחרים (בשלל ההליכים והעניינים להם הוא צד). דומים הדברים למי שהצית שריפה וכעת הוא מתלונן על החום שנוצר בעקבותיה. המבקש הוא שזים הליכים ופעולות שיש בהם עניין ציבורי ופומביות ברורה וכעת הוא מתלונן כאחרון המסכנים על הנזק הנגרם לו בשל פעולות אלו.

על חשיבות הסיקור העיתונאי של הליכים משפטיים וכן על פומביות המשפט, חופש העיתונות והביטוי כערכי-על במשפט הישראלי

³ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZN2nJl>

⁴ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZHX1bG>

⁵ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZJojoJ>

⁶ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZLNffl>

⁷ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZJsp0g>

⁸ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2Lingbf>. עוד מעניין להזכיר בחקשר זה כי התובעת באותם הליכים ביקשה שלא להתיר לפרסם פרטים על ההליך. בדרותו את הבקשה קבע, בית המשפט שם "דין בדלתיים פתוחות, מאפשר ביקורת ציבורית על הרשות השופטת, מבסס את עקרון חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת, ושומר על תקינות ההליך השיפוטי ואמון הציבור במערכת המשפט. החד התקשורת לו זוכה ההליך, ככל שקיים, וזאת כתוצאה מהסוגיה המרכזית אשר עולה בו, אינו מצדיק סטייה מעיקרון פומביות הדיון, כאשר כבר נקבע בפסיקה כי החשיפה הפומבית של ההליך הנה חלק מ'המחיר' אותו משלמים בעלי הדין בתביעת אזרחית בכלל, ובתביעת לשון הרע בפרט" (ראו ת"א 17-12-23048). טענותיו הנמשכות של המבקש, גם באמצעות בא כוחו על נזקים שונים הנגרמים לו בשל החשיפה והחד התקשורת להם זוכים ההליכים המשפטיים המנוהלים על ידו, ראויים לאותה תשובה. זאת אף במידה גדולה יותר של הצדקה נוכח זהות הצדדים, הפרטים העובדתיים העולים מכתבי הטענות ומשמעותם לחיים הציבוריים בישראל.

⁹ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2LjUCqA>

¹⁰ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZOnLYv>

¹¹ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2UE3yde>

¹² לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2UDRZCI>

¹³ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2UFvIV4>

28. על חשיבותם הרבה של עקרון פומביות הדיון ושל זכות הציבור לדעת – זכות העומדת בפני עצמה והנגזרת גם מהזכות העילאית לחופש הביטוי ולחופש עיתונות, כמו גם לזכות הציבור לדעת ולחופש מידע - אין צורך להכביר מלים. עקרון הפומביות המעוגן בהוראות חוק יסוד: השפיטה (סעיף 3), משמש אמצעי חיוני להבטחת ביקורת ציבורית חופשית על מערכת אכיפת החוק ועל מערכת המשפט.

29. עקרון זה מאפשר לציבור אף ללמוד פרטים על ההתרחשויות בהליכים משפטיים ומאפשרת לבסס את הדיון הציבורי על עובדות ואדני אמת בכל הנוגע להיבטים ציבוריים של התדיינות משפטית וטענות המועלות במסגרת דיונים והליכים משפטיים שיש להם נגיעה לציבור ושיש בהם חשיבות ועניין ציבורי

30. המשיבה ובעלי התפקידים מטעמה העוסקים בדיווח העיתונאי, פועלים כנאמניו של הציבור וכמייצגים את האינטרס הציבורי ובעצמם בעלי זכות ישירה לחופש ביטוי ולחופש עיתונות בעניין האמור. עניין זה בעל אופי תקשורת-חברתי ומשפטי מובהק מקים בבירור את "זכות הציבור לדעת" ולמידע.

31. ראו למשל את דבריו של השופט ברק (כתוארו דאז) בבש"פ 658/88 מחמוד סארי חסן נ' מדינת ישראל פ"ד מה(1) 670, בעמ' 693 שם נאמר כי :

"צד אינו רק מי שעל פי המסמכים הפורמאליים הוא בעל דין. צד הוא גם מי שנתקיים בעניינו הליך אשר הכריע בדבר זכותו "ההופלדיאנית" (בין זכותו במונח 'הצר', בין חירות, בין כח ובין חסינות)"

ובהמשך נאמר שם (עמ' 694-693) כי :

"אם בית המשפט סגר את הדלתות לבקשתו של צד ועיתונאי מבקש לפתוח את הדלתות; אז הופך העיתונאי להיות צד בהליך מיוחד שעניינו פתיחת הדלתות".

32. בכל הנוגע לדיווח העיתונאי אודות ההליכים בהם מעורב המבקש, עומדת למשיבה, לבאים מטעמה ולציבור כולו זכות היסוד "לדעת". ראו למשל לעניין זה בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך ואח' (פורסם בנבו 18.9.2014) שם נאמר :

"חשיבותה של העיתונות אינה מתמצה במתן ביטוי לדעות שונות. אחד מתפקידיה העיקריים הוא דיווח על אירועים, עובדות ותהליכים המתרחשים בחברה. יש לזכור כי הבאת מידע לרשות הרבים אינה מסתכמת בהכרח בדיווח פאסיבי על אירועים. אחת הפונקציות החשובות של כלי התקשורת השונים היא חשיפתם של אירועים ועובדות שאינם

גלויים לעין כל ואשר מצריכים לעיתים עבודת תחקיר. פרסומים מסוג זה מסתמכים לא פעם על מקורות שאינם פומביים או רשמיים ועשויה להיות בהם תועלת ייחודית לשיח הציבורי. זהו פועלה של העיתונות החוקרת".

ובהמשך:

בנוסף, לא פעם טמונה חשיבות רבה דווקא בהיבט הציבורי של אירועים מסוימים וזאת כהשלמה לטיפולן של הרשויות או כתחליף לו. מעבר לכך, שיח ציבורי בעניינים שבסמכותן של הרשויות חשוב גם הוא כדי להבטיח את התנהלותן התקינה ואת שקיפות מהלכיהן". (ראו שם, פסקה 53 לחוות דעתו של הנשיא גרוניס).

חופש הביטוי כזכות חוקתית ועל חופש העיתונות כזכות חוקתית נגזרת

33. מושכלות יסוד שנתקנו אל אבני הסלע של משפטנו מכילות בתוכן את זכות העל של חופש הביטוי, שממנה נגזרים גם חופש העיתונות והחופש העיתונאי. המלומד פרופ' משה נגבי קובע בספרו "החופש העיתונאי וחופש העיתונות בישראל" כי:

"חופש העיתונות טומן בחובו שתי חירויות יסוד של אזרח בדמוקרטיה: חופש הביטוי וחופש המידע (או הזכות לדעת) ... חופש הביטוי הוא החופש שניתן לאזרח לפרסם ועל ידי כך גם לחלוק עם אחרים – בכתב, בקול או בתמונה – את אשר בלבו, בנפשו ובמוחו. חופש המידע עניינו זכותו של האזרח לקבל מידע המצוי בידי הממשל והמנהל הציבורי, או כזה הנוגע לפעילותם ... אין ספק שכלי התקשורת ועיתונאיהם הם ה"לקוחות" העיקריים של חופש הביטוי והזכות לדעת, משום שעצם פעילותם כרוכה ואף תלויה במימושן האינטנסיבי של שתי החירויות. ברור מאליו שהחופש להתבטא ולחלוק עם הזולת את מה שאצור בתוכך הוא תנאי בל-יעבור לקיומה של תקשורת המונים אך גם נגישות למידע היא תנאי כזה. כדברי הנשיא השביעי של בית המשפט העליון, השופט מאיר שמגר, "עיתונות ללא מקורות מידע היא כנחל אכזב שמקורותיו יבשו והחופש לפרסמה הופך לחסר משמעות".

34. כפי שמציין אף פרופ' נגבי בספרו, תחילתו של עניין זה כבר בראשית משפטנו בדברי כבי הנשיא שי אגרנט בבג"ץ 73/53 קול העם נ' שר הפנים, פ"ד ז 871, שם נאמר בפתח פסק הדין (פסקאות א'–ב') כי:

"העיקרון של חופש הביטוי הוא עיקרון הקשור קשר אמיץ עם התהליך הדמוקרטי. במשטר אוטוקרטי נחשב המושל כאדם עליון וכמי שיוזע, איפוא, מה טוב ומה רע בשביל נתיניו. על כן אסור לבקר בגלוי את מעשיו המדיניים של המושל, ומי שחפץ להפנות את תשומת לבו לטעות זו או אחרת שטעה, חייב לעשות כן בדרך של פניה ישירה אליו ותוך הוכחת יחס של יראת כבוד כלפיו. ואולם, בין אם שגה המושל ובין אם לא, אסור לכל אדם למתוח עליו דברי ביקורת בפרהסיא, הואיל ואלה עלולים לפגוע במרותו ... במדינה של משטר דמוקרטי - הוא משטר "רצון העם" - רואים את "המושלים" כמורשים וכנציגים של העם שבהם, אשר על

כן רשאי הוא בכל עת להעביר את מעשיהם המדיניים תחת שבטו, אם כדי לגרום לתיקונם של מעשים אלה ולעשיית סידורים חדשים במדינה, ואם כדי להביא לפיטורם המידי של "המושלים" אי להחלפתם באחרים בבוא מועד הבחירות.

"תפיסה פשוטה זו של המשטר הדמוקרטי מביאה בהכרח, איפוא, להטלת העיקרון של חופש הביטוי בכל מדינה המושתתת על משטר כנ"ל; כלומר, היא טומנת בחובה הצדקה הגיונית להחלתו של עקרון זה... אם התעכבנו באריכות יתירה על הערכים שהם נשוא הזכות לחופש הביטוי, הרי לא עשינו כן אלא כדי להרגיש את חשיבותה המכרעת של זכות עילאית זו, אשר ביחד עם בת זוגתה - הזכות לחופש המצפון - מהווה את התנאי המוקדם למימושן של כמעט כל החירויות האחרות".

35. מחופש הביטוי, גזר בית המשפט אף את חופש העיתונות. כך למשל ראו את דברי כבי' השופט (כתוארו דאז), א' רובינשטיין ברע"פ 761/12 מדינת ישראל נ' מקור ראשון המאוחד (הצופה) בע"מ (פורסם בנבו) שם נאמר:

"את הנימוקים התומכים בחיסיון על מידע יש לבחון תחילה על רקע תרומתה של העיתונות למערכת דמוקרטית. נקודת המוצא החוקתית בבחינה זו היא זכות לחופש ביטוי. לא נחדש אם נאמר כי זכות זו זכתה למעמד רם, על חוקי, משכבר הימים - עוד בפסק הדין פורץ הדרך בבג"ץ 73/53 קול העם נ' שר הפנים, פ"ד ז 871: "העיקרון של חופש הביטוי הוא עיקרון הקשור קשר אמיץ עם התהליך הדמוקרטי" (השופט - כתוארו אז - אגרנט); היום בוודאי נכנה זאת בשם זכות חוקתית; ראו גם בג"ץ 243/62 אולפני הסרטה בישראל בע"מ נ' לוי, פ"ד טז 2407, 2415, שם נאמר מפי השופט - כתוארו אז - לנדוי: "כדי שהאזרח יוכל ליהנות מחירותו להחליף דעות, דרושה לו החירות להחליף ידיעות... רק בדרך זו הוא יוכל ליצור לעצמו דעה עצמאית ככל האפשר על אותן שאלות העומדות ברומו של עולם, החברה והמדינה"; בג"ץ 14/86 לאור נ' המועצה לביקורת סרטים ומחזות, פ"ד מא(1) 421, מפי השופט (כתוארו אז) ברק; בג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי, פ"ד מב(4) 617; וראו למורכבות גם חוות דעתי בדנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו). עקרונות אלה כבר השתרשו ומקומם כבוד, ורוב מלים איפוא אך למותר".

36. כאמור - מחופש הביטוי נגזר חופש העיתונות (ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" נ' חברת החשמל לישראל, פ"ד לא(2) 281, 298, מפי השופט (כתוארו אז) שמגר). התנהלות דמוקרטית תקינה כרוכה בקיומם של אמצעים להבאת הדורש ליבון לידיעתו של הציבור (פרשת קול העם, בעמ' 877). העיתונות אמורה לתפקד כזרוע הארוכה של הציבור, כמופקדת על איסוף המידע ופרסומו; החלפת דעות חופשית הוא תנאי יסודי בחברה דמוקרטית (בג"ץ 372/84 קלופפר-נוה נ' שר החינוך והתרבות, פ"ד לח(3) 233, 238 מפי השופט לוי). דמוקרטיה החפצה בדיון ציבורי שוטף ובליבון סוגיות לאומיות אינה יכולה להסתפק בקיומו העקרוני גרידא של חופש ביטוי; על רשויות המדינה ובכללן במישור הפלילי והמינהלי לצמצם סמכויותיהן לשם הגשמת הזכות החוקתית הלכה למעשה (עניין "הארץ", בעמ' 296).

37. אך לאחרונה נאמרו הדברים הבאים מפי בית המשפט העליון זה, במסגרת פסק הדין שניתן בדנג"צ 1525/17 טיבי נ' מפלגת ישראל ביתינו ואח' (פורסם בנבו) במסגרת דבריו של כב' השופט (כתוארו דאז) מלצר, שם בפסקה 3:

"הפרסום בשבועון Charlie Hebdo, נשוא הדנג"ץ (להלן: הפרסום בשבועון), בא בגדר חופש העיתונות. תעמולת בחירות נכנסת לקטגוריה של חופש הביטוי. זכויות אלו (חופש העיתונות וחופש הביטוי) מוגנות – כזכויות חוקתיות. ראו והשוו: פסק דיני ב-ג"ץ 5239/11 אבנרי נ' הכנסת (15.04.2015); עיינו גם: ברק מדינה, דיני זכויות האדם בישראל, פרק שלישי, ובמיוחד עמ': 443-444, 592-594 (2016).

מכאן שהפגיעה בזכויות אלו אפשרית רק אם היא עומדת בתנאי "פיסקת ההגבלה" שבסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (להלן: חוק היסוד), או שהיא באה לעולם באמצעות דין שהיה בנמצא קודם לחקיקת חוק היסוד, וזאת מכוח פיסקת שמירת הדינים (ראו: סעיף 10 לחוק היסוד), ובלבד שהדין הפוגע לא תוקן, או שונה (ראו: בג"ץ 6055/95 צמח נ' שר הביטחון, פ"ד נג"ד (5) 241 (1999). לפיכך, לו רשות כלשהי היתה מנסה לצנזר את הפרסום בשבועון, או להגביל את הפצת השבועון בשל תכני הפרסום בו, כפי שהוצגו לנו – לא הייתי מהסס מלהתערב שיפוטית בפגיעה שכזו ולמנוע אותה".

38. עוד ראו לעניין זה למשל דברים נוספים על אלה שהוזכרו לעיל, שנאמרו בדנג"צ 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם בנבו), מפי כב' הנשיא (בדימוס) אשר דן גרוניס (שם, פסקאות 52-53):

"חופש הביטוי הוא, כאמור, שיקול בעל משקל ניכר במסגרת כל אחת מן ההגנות בחוק. מקום בו מדובר בפרסום בעל אופי עיתונאי של מידע אשר טמונה בו תועלת ממשית עבור הציבור נושא שיקול זה משקל מיוחד. פרסומים מסוג זה מצויים בליבת חופש הביטוי (ראו, אהרן ברק, "כבוד האדם – הזכות החוקתית ובנותיה", כרך ב 731 (2014), וההפניות שם. בנוסף, מקום שמדובר בפרסומים בעלי אופי עיתונאי יש להביא בחשבון גם את כובד משקלו של חופש העיתונות. חשיבותו של אינטרס זה ותפקידה המרכזי של עיתונות חופשית בחיים הדמוקרטיים נדונו לא אחת בפסיקה, לרבות בפסק הדין בערעורים (ראו, פיסקאות 80-82 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה א' ריבלין וההפניות שם), ואין צורך לחזור על הדברים. לענייננו, די אם אזכיר כי חופש העיתונות מגלם בתוכו לא רק את זכותו של העיתונאי, אלא גם את זכותו של כל פרט ופרט בחברה ליהנות מפירותיה של עבודת העיתונות ואת אינטרס הציבור בעצם קיומה. על האינטרס החברתי בדבר קיומם של עיתונות חופשית וסיקור פתוח כבר נכתב כי: "אינטרס זה אינו של העיתונאים, של רשתות הטלוויזיה והרדיו, של העיתונאים או של סוכנויות הידיעות בלבד; זהו אינטרס ציבורי כללי, המשרת בין היתר – נוסף על ההגשמה העצמית של המבקשים להתבטא – גם את גילוי האמת, את ההליך הדמוקרטי ואת

היצבות החברתית" (בג"ץ 5627/02 סייף נ' לשכת העיתונות הממשלתית, פ"ד נח(5) 70, 76 (2004)).

39. ראו שם גם את בפסקה 3 לחוות דעתה של כבי' השופטת (בדימוס) עדנה ארבל:

"עקרון חופש העיתונות, הנגזר מעיקרון חופש הביטוי, הוא מן העקרונות הנפילים במשפטנו, בהשאלה מביטוי של המשנה לנשיא מ' חשין (רע"פ 5877/99 יאנוס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(2) 109, 97 (2004))."

40. אכן, חופש העיתונות הוכר בפסיקת בית משפט זה כבעל חשיבות ממדרגה ראשונה:

"עיתונות חופשית הינה 'תנאי הכרחי למשטר ייצוגי, לממשל תקין והוגן, לחירויות האדם. בפועל היא יכולה לשמש נייר לקמוס של הדמוקרטיה: יש עיתונות חופשית - יש דמוקרטיה; אין עיתונות חופשית - אין דמוקרטיה' (דנ"א קראוס, בעמ' 53). לעיתונות החופשית תפקיד קריטי בחברה הדמוקרטית המודרנית. תפקידה מתבטא, בין היתר, בהיותה גורם בדיקה, ביקורת ופיקוח חיצוני על פועלן של רשויות המדינה השונות (ראו גם: גיא פסח, 'הבסיס העיוני של עקרון חופש הביטוי ומעמדה המשפטי של העיתונות' משפטים לא(4) 895, 935 (תשס"א)). לעיתונות תפקיד חשוב בהבטחת ביקורת על מעשי השלטון ובחשיפת תופעות שליליות והבאתן לידיעת הציבור. העיתונות היא הזירה הציבורית שבה מתאפשר שוק דעות יעיל. יש לה תפקיד מפתח בהבאת מידע אקטואלי לעיני הציבור ובהעלאת המודעות לסוגיות בעלות חשיבות ציבורית. תפקיד זה משקף לא רק את זכותו של העיתונאי להשמיע אלא - בעיקר - את זכות הפרט לקבל מידע" (ע"א 751/10 פלוני נ' דיין-אורבך, [פורסם בגבול] פסקה 80 לפסק דינו של המשנה לנשיאה ריבלין (8.2.2012))."

41. עוד יעידו דברי כבי' הנשיא מ' שמגר בבי"ש 298/86 בן ציון ציטרין נ' בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין, פ"ד מא(2), 337, 358-359 (1987) על חשיבותה ותפקידה המרכזי של העיתונות בדמוקרטיה בכלל ובדמוקרטיה הישראלית בפרט:

"העיתונות היא גם זרוע הארוכה של הציבור, המופעלת לצורך איסוף המידע שידיעתו ופרסומו חיוניים לציבור, לצורך קיום משטר חברתי מתוקן, חרות ביטוי וממשל תקין. כאמור בע"א 723/74 הנ"ל, כלי-התקשורת הם גורמים המסייעים בעיצוב דעתו של האזרח ומאפשרים לו שקילה ובחירה חפשיים, תוך ידיעה של המתהווה ותוך יכולת להעריך טיבו וטבעו של כל אירוע, כל הצעה וכל דבר ביקורת".

42. דברים אלו מתווספים על אמירות נחרצות וקודמות להן מפי כבי' השופט צ' ברנזון בע"פ 126/62 אריה דיסנצ'יק ושאל הון נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יז(1), 169, 185-184 (1963), בדבר גודל השפעתן וכוחן של התקשורת והעיתונות, שם נאמר:

"העיתון ממלא שליחות ציבורית וידיעה המתפרסמת בו זוכה כרגיל לאמון הציבור הנוהג לייחס חשיבות לדברים המתפרסמים בעיתונות. עיתון המפרסם ידיעה, שלפיה הודה כביכול נאשם מחוץ לבית המשפט, הרינו מחדיר אמונה באשמתו של אותו נאשם להכרתו של כל אדם הקורא את הידיעה, ושופט בכלל זה. ברצונו או שלא ברצונו הוא יכול להיות מושפע ממנה מעל או מתחת לסוף ההכרה".

43. אמירות נוספות של בית משפט נכבד זה עסקו בכוחה של העיתונות ובצורך להשאירה במתחם האחריות והאמינות ולמנוע השפעות זרות ומזיקות עליה. כך למשל ראו את דברי כב' השופט חשין בדנ"א 7325/95 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' יוסף קראוס**, תק-על 98(2), 1352, 1396 (1998).
44. ראינו מן המקובץ, כי חופש העיתונות היא זכות הנתונה לציבור כולו והינה זכות המבוססת על עצם המרכיב המהותי במשטר הדמוקרטי, וכי מבחינה חוקתית היא מהווה במשפטנו זכות נגזרת לזכות החוקתית לחופש הביטוי, שזכתה להכרה חוקתית זה מכבר.
45. ככל שקיימת פגיעה כלשהי בזכותו של המבקש לפרטיות (עניין המוכחש מכל וכל ועליו יורחב בהמשך כתב תשובה זה), הרי שיש לאזן את זכותו לפרטיות כנגד עקרונות יסוד אחרים כפומביות המשפט, חופש הביטוי וחופש העיתונות.

תמצית האירועים העומדים בבסיס התביעה דכאן

46. כפי שנכתב על ידי המשיבה כבר בעבר - תחילתה של פרשה זו במסגרתה שם לו המבקש למטרה לרדוף את המשיבה ובעלי תפקידים שונים בה, בסיפור אחר, שאינו נוגע לעין השביעית. המבקש בחר להגיש בתחילת שנת 2018 (19.2.2018) תביעה אישית נגד רביב דרוקר, המתנהלת גם היא בבית משפט השלום בתל אביב-יפו (ת.א. 18-02-43260). רק מאוחר יותר ובשל טענות שונות שהעלה בחוסר תום לב ותוך שימוש לרעה בהליך המשפטי, פתח המבקש בהליכים משפטיים כלפי המשיבה ואחרים – כשהוא מנסה לנצל את כוחו לשם כפיית רצונו על המשיבה ולשם השתקת כל פרסום אודותיו. עניינים אלו פורטו בהרחבה במסגרת כתב הגנתה של המשיבה באותו הליך (ת.א. 19-05-32058) ואין צורך לחזור עליהם אלא על דרך ההפניה.
47. משום מה – בחר המבקש שלא לצרף לכתב טענותיו בהליך דכאן את כתב התביעה המתוקן שהגיש – על טענות נוספות שכלל בו (כמו למשל תלונות על אי פרסום כתבי טענות מטעמו באתר המשיבה). כתב תביעה זה מצורף כעת **כנספח ב'**. חוסר תום לב זה גם הוא ראוי שילקח בחשבון על ידי בית המשפט הנכבד.
48. כעת הרהיב עוז המבקש והוסיף טענות נוספות במסגרת הליך נוסף – כדי להמשיך ולהטריד את המשיבה ובעלי התפקידים בה וכדי להלך עליהם אימים בדרכי השתקה ובריונות משפטית. זאת תוך היפוך ציני של היוצרות וטענות "קוזאק נגזל", לפיהן מדובר בפעילות בריונית ומפירת חוק דווקא של המשיבה ובעלי התפקידים בה – שנבעו על ידו אישית. טענות אלו, טוב היה להן לולא נשמעו ומעת שנשמעו יש לדחותן ולהדוף אותן בשתי ידיים ובנחישות המתבקשת.

49. אכן – אחד המדורים באתר האינטרנט של המשיבה, נקרא הגנזך. מדובר בפרויקט משותף למשיבה ולעמותת הצלחה, המנגיש מסמכים שונים בעלי עניין ציבורי שנמסרו והתקבלו מכח הדין והם גלויים לציבור. מסמכים אלו נלווים לדיווחים השוטפים באתר, לעיתים רבות מוצגים גם במסגרת הדיווח השוטף וכקישור ישיר אליו) והמבקש ובא כוחו מודעים לכך היטב ומעולם לא הלינו, עד להגשת הליך זה (וכן במרומז במסגרת כתב התשובה להליך התלוי והעומד בין הצדדים) על עצם פרסום מסמכים אלו (כתבי טענות, פסקי דין, החלטות וכו' הנוגעים להליכים משפטיים שמנהל המבקש ואשר עליהם דוות).

50. ויודגש – כתבי טענות רבים ומסמכים נוספים על מסוקרים נוספים, אנשים, ארגונים, תאגידים ועוד, מפורסמים תדיר בדיווחי האתר ובצמוד לאותם דיווחים – ולא רק בקשר למבקש. זאת באופן הידוע לו ולבא כוחו היטב. גם במסמכים הנוגעים לחברות ולגופי תקשורת, מופיעים פרטים אודות אנשים המעורבים בפעילותם באופן הדומה לזה שנעשה לגבי המבקש. כך יוצא שהמבקש אינו מיוחד, חריג או קורבן לפעולה חריגה כלשהי מצד המשיבה או מי מטעמה.

51. יתרה מזאת. בכתבי טענותיו של המבקש במסגרת ההליך האחר בין הצדדים – הלין המבקש כי כתב טענות שלו (כתב התביעה המתוקן שלא צורף על ידי המבקש), שם – הוא טוען בסעיף 93 לכתב ההגנה המתוקן שהגיש כי הימנעותם (הנטענת והמוכחשת) של הנתבעים שם (בהם המשיבה) מלצרף ולפרסם את כתב התביעה שהגיש היא מעשה זדוני הפוגע בו – ממש כך!!

93. בראש ובראשונה, הנתבעים 2-4 נמנעו מצירוף כתב התביעה שהגיש כעת התובע(ו?). בעוד כתבי התביעה וההגנה כתביעת התובע נגד דרוקר פורסמו באתר, הנח כאן הם בחרו להימנע מפרסום כתב התביעה, אף שחתובע נתן את ברכתו לכך, ביודעו כי בכך יהיה כדי לחציג את האמת העובדתית

כולה, ובשלמותה. על כן, בחירתם המודעת להימנע מצירוף כתב התביעה, חרף מנחגם רב חשנים לעשות כן בדיווחים אודות הגשת חלוקים משפטיים, מעידה על זדון כנגד התובע.

52. הפכנו והפכנו בטענות המבקש ולא הצלחנו להבין לעזרת מי יש להחליץ – ימינו הטוענת כי עוול וזדון יש באי פרסום כתבי טענות שלו, או שמאלו המבקשת להסירם בשל פגיעה משמעותית בפרטיותו. רק למבקש פתרונים.

53. ועוד יש לציין ולהדגיש – המבקש אינו מבקש להסיר רק את מסמכי המקור מן האתר ולקבוע כי הם מפריס את פרטיותו אלא גם את הדיווחים השונים אודותיו. ברי כי טעדים אלו הם בבירור מחוץ לגדרי הסמכות של בית משפט נכבד זה בהיותם אופרטיביים ולא רק הצהרתיים וממילא גם המבקש עצמו בחר לחגיש תביעות לבית משפט השלום בגין טענות שונות שנגעו לפרסומים אודותיו – אותם הוא מבקש כעת להסיר גם במסגרת הליך זה. אין להיעתר לדרך פעולה זו הגורסת כי כל המרבה הרי זה משובח וכי ככל שירבה המבקש הליכים נגד המשיבה והפועלים מטעמה כך תצמח לו טובה גדולה יותר.

מסגרת ההגנות המשפטיות העומדות למשיבה לעניין הפגיעה בפרטיות ולשון הרע נגד המבקש

54. לגופו של עניין אין למבקש כל עילה שבפרטיות או בלשון הרע נגד המשיבה והפרסומים שבוצעו מותרים ולכל הפחות מוגנים במפורש בהוראות הדין.

55. סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, קובע הפרת פרטיות מהי –

2. פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

- (1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת;
- (2) האזנה האסורה על פי חוק;
- (3) צילום אדם כשהוא ברשות היחיד;
- (4) פרסום תצלומו של אדם ברכיבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו;
- (4א) פרסום תצלומו של נפגע ברכיבים שצולם בזמן הפגיעה או סמוך לאחריה באופן שניתן לזהותו ובנסיבות שבהן עלול הפרסום להביאו במבוכה, למעט פרסום תצלום בלא השהיות בין רגע הצילום לרגע השידור בפועל שאינו חורג מהסביר באותן נסיבות; לעניין זה, "נפגע" – מי שסבל מפגיעה גופנית או נפשית עקב אירוע פתאומי ושפגיעתו ניכרת לעין;
- (5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב, והכל אם אין הכתב בעל ערך היסטורי ולא עברו חמש עשרה שנים ממועד כתיבתו; לענין זה, "כתב" – לרבות מסר אלקטרוני כהגדרתו בחוק חתימה אלקטרונית, התשס"א-2001;
- (6) שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם ריווח;
- (7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה כדין לגבי עניניו הפרטיים של אדם;
- (8) הפרה של חובת סודיות לגבי עניניו הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע;
- (9) שימוש בידיעה על עניניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה;
- (10) פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1) עד (7) או (9);

(11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד.

56. אלא שהפרסומים בעניינו של המבקש נוגעים לעניינים פומביים שהובאו לידיעת הכלל, בין השאר ביוזמתו באמצעות הליכים משפטיים פומביים שנקט. מכאן שממילא לא ניתן לראות את הפרסומים הנוגעים למבקש כעניין שיש בו פגיעה בפרטיות.

57. מסענו לא תם כאן. גם אם ניתן לומר כי הפרסומים או המסמכים שפורסמו מכילים פגיעה כלשהי בפרטיותו של המבקש (ולא כך הדבר) קובע החוק הגנות שונות לעניין פגיעה בפרטיות – כאמור בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות:

18. במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

(1) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965;

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באתת הנסיבות האלה:

(א) הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות;

(ב) הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה;

(ג) הפגיעה נעשתה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע;

(ד) הפגיעה נעשתה חוץ ביצוע עיסוקו של הפוגע כדין ובמהלך עבודתו הרגיל, ובלבד שלא נעשתה דרך פרסום ברבים;

(ה) הפגיעה היתה בדרך של צילום, או בדרך של פרסום תצלום, שנעשה ברשות הרבים ודמות הנפגע מופיעה בו באקראי;

(ו) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי פסקאות (4) עד (11) לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965;

(3) בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב.

58. הנה כי כן, סעיף 18 (1) מפנה אל רשימת הפרסומים המותרים שבחוק איסור לשון הרע. כך קובע חוק איסור לשון הרע בסעיף 13, שורה של פרסומים מותרים, אשר לא ישמשו עילה למשפט פלילי או אזרחי. בין פרסומים אלו נמצאים בין השאר:

(5) פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;

(7) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21;

(10) העתק או תמצית נכונה והוגנת ממרשם המתנהל על פי חיקוק או ממסמך אחר הפתוחים על פי חיקוק לעיון כל דורש;

משכך, פרסום של פסק דין או כתב טענות שפרסומו לא נאסר ולרבות דיווח עליו ועל החלטות שבאו אחריו, או דיווח על שנטען בכתבי טענות, הינו בבחינת פרסום מותר בהתאם להוראות החוק גם לעניין פרטיות ומכאן שהמשיבה לא עיוולה כלפי המבקש דבר.

59. המבקש מתפלמס בתביעתו, שכן הם יודעים כי המשיבה והפועלים מטעמה אווזים בהגנות והיתרים טובים ומבוצרים בהקשר זה – ואף הודו בכך בשיחות עם הח"מ ובתכתובות ואף בכתב התביעה מטעמם. בצר להם, הם מגייסים את כל כח הטיעון והמליצה כדי להזגים כמה מעוות ופגום, חלף "נכון והוגן" היה הסיקור מצידם של המשיבה ומי מטעמה, כדי לערער את ההגנות המוחלטות הקבועות בדין.

60. לא מכאן ייושע המבקש. ראשית באשר לתחולת הדברים. כפי שכותב המלומד אורי שנהר בספרו "דיני לשון הרע" (1997) בעמ' 199, הרי שהפסיקה אימצה מבחן מרחיב לצורך הגדרת דרכי הפרסום שעליהן תחול ההגנה המוחלטת מכח סעיפים 13(5) ו 13(6). אלה יחולו על דברים שנאמרו בעל פה באולם בית המשפט, אף גם על "כל צעד הננקט בקשר עם ההליך בכל שלב משלבי השונים לרבות כל פניה בכתב ומסמך הנדרש במהלך הרגיל של המשפט והמשמשו כהלכה". (ראו: המ' (ת"א 8652/77 הלר נ' שיאוביץ וערער שנגד, פ"מ תשל"ח (א) 384).

61. לפיכך נראה כי ההגנה תחול על כתבי טענות, על תצהירים, על מסמכים המוגשים לבית המשפט וגם על מסמכים המוחלפים בין בעלי הדין טרם הגשתם לבית המשפט. יתר על כן – גם מסירת סיפור המעשה מחוץ לבית המשפט, תזכה בהגנה (ראו ע"פ (ת"א) 546/92 דורון נ' טריינין-גורן, פ"מ תשנ"ד(א) 441 וכן רע"א 1104/07 פואד חיר נ' עוזד גיל (פורסם בנבו 19.8.2009). לעניין זה ראו גם שלומי ויינברג, "מורה דרך לתביעות לשון הרע" (אוצר המשפט), 116-123).

62. כך – דיווחים עצמיים או ראיונות מטעמם של הצדדים אודות גרסאותיהם – גם הן ראויים להגנה, שכן במיוחד במציאות התקשורתית של ימינו הכוללת סיקור נרחב של הליכים משפטיים ודיון בהם בתקשורת ובמדיה המשודרת – הרי שלא פעם נקראים הצדדים להציג את עמדתם בקשר להליך גם שם ולא רק בין כתלי בית המשפט.

63. כפי שאף נקבע בפסיקה – תחולת היתר פרסום זה משתרע על כל שנאמר, נכתב ומוחלף בהליך באופן רחב ומוחלט. גם טענותיהם של התובעים בהליך הנוסף בדבר צירוף מסמכים ונספחים לשם הלבנתם, והכללת טענות בכתבי טענות לשם עטיפתן בהגנות מטעמי זדון – אינן ענייניות, אין להן על מה להיסמך וקבלתן ללא כל בדל הוכחה וכאימרה הנזרקת לרות, עלולה לסכן את היסודות עליהן נשען ניהול ההליך המשפטי ואת חופש הפעולה הנחוץ לשם ניהול הליך הוגן.

64. באשר להגנות הנוגעות לפרסומים חוזרים ובהם סעיפים 13(7), נקבע כי הפרסום צריך להיות נכון והוגן. כפי שכותב זאת המלומד שנהר בעמ' 205 לספרו, ביתס לנכוונות החזרה, "מכל מקום, 'הנכוונות' נוגעת למידת ההתאמה שבין הפרסום המקורי לבין הפרסום החוזר ולא למידת

ההתאמה שבין הפרסום המקורי למציאות". (לעניין זה ראו גם ע"א 348/85 בן ציון נ' הוצאת מודיעין בע"מ ואח', פ"ד (1) 797, 801).

65. עניין זה שומט את הקרקע תחת התיזה המומצאת והדוקטרינה ההזויה אותם מנסים לקדם התובעים בהליך המקביל בתביעתם, כאילו מוטלת חובה על המשיבה לבחון את אמינות, דיוק והתאמת הדברים הנכללים בכתבי טענות למציאות.

66. באשר למידת ההתאמה בין הפרסום המקורי והחוזר, מציין המלומד שנהר (ראה שם, עמ' 205-206), כי לאחר חקיקת חוק איסור לשון הרע מיתנה הפסיקה אף את הדרישה להתאמה מוחלטת בין הפרסום הראשוני לבין הפרסום החוזר. בעניין בן ציון שהוזכר לעיל נקבע למשל כי פרסום חוזר יחשב לנכון והוגן גם אם לא יהווה חזרה מילולית או מלאה על הפרסום הקודם ודי בכך שהוא יבטא את רוח הדברים (ראה שם בעמ' 802). עוד נקבע שם כי ההגנה המוחלטת תחול גם כאשר קיימת אי התאמה מסוימת בין הפרסומים, כאשר אין היא משנה את תוכן הדברים המשמיעים בפרסום המקורי (לעניין זה ראו גם ע"א (ת"א) 296/76 ברקן נ' תמרי ואח' פ"מ תשל"ז(ב) 247, 258). כן ראו לעניין זה ת"א (ת"א) 29607/07 עו"ד שלמה כהן נ' גלובס פבלישר עיתונות 1983 בע"מ ואח' תק-של 2013(3), 53222 (2013).

67. כמובן שהחזרה מותנית גם בהגינותו של הפרסום ואין בה כדי להוות היתר להוציא דברים מהקשרם, ליתן גרסה חד צדדית לגמרי או להציג את הדברים באופן המוציא אותם מהקשרם. אלא שפרסומי המשיבה כלל לא מאופיינים באופן כזה, ומביאים לידי ביטוי באופן מלא ועקבי את טענות ופעולות סוריאנו ובומבך. עוד יודגש שוב, כפי שנקבע בפס"ד בן ציון שלעיל, שדרישת ההגינות אינה מטילה על המפרסם חובה לבדוק את נכונותו של הפרסום המקורי. ראו לעניין זה גם רע"א 3614/97 עו"ד אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית, פ"ד (נג1), 26 (1998).

68. ההגנה הקבועה בסעיף 13(10) גם היא רלוונטית לעניינינו ומוחלטת, בהיות העיון שביצע פרסיקו בכתבי הטענות היא על פי חוק ולא הוטלו עליו כל מגבלה או סייג. (ראו לעניין זה גם האמור אצל המלומד שנהר בעמ' 212).

69. גם הגנות נוספות אותן מפרש החוק מקנות מענה למשיבה מפני טענות המבקש. ככל שיוכחו עניינים עובדתיים בהליך המתקיים בין דרוקר וסוריאנו התואמים את טענות דרוקר שם, הרי שתתווסף לנתבעים אפשרות להשתמש בהגנת האמת בפרסום והעניין הציבורי.

70. הגנת "אמת הפרסום" הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע לפיו (ומקבילתה קבועה בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות קובעת: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש". ובנוסף סעיף 18(3): "בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב".

71. מכאן שאף יש הצדקה טובה לעכב את ההליכים בתיק זה – עד לסיומם של הליכי ההתדיינות בין דרוקר לסוריאנו בתיק התביעה הראשון שהגיש נגדו וכן גם עד לסיום הדיון שבין הצדדים בת.א. 32058-05-19 וכדי לייתר חלק מהמחלוקות ומהטענות הנטענות על ידי המבקש כאן.

72. גם הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע וסעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות בהתאמה, עומדת למשיבה ביחס לחלופות שונות המוזכרות בה ובין השאר ביחס לסעיפים:

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע –

(א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור בסעיף 13(5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או

(ב) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו של אדם כזה או כעד בישיבה פומבית של ועדת חקירה כאמור בסעיף 13(6)

או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

...

(10) הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן;

73. מבלי לפגוע בכלליות הדברים וברוחב יריעת ההגנות, ומבלי לשלול את תחולת סעיף 13 על כלל הפרסומים, יאמרו בקשר לחלק מהן הדברים הבאים:

74. אין ספק כי ביחס לביקורת שהובעה, ככל שהובעה נגד המבקש בפרסומים שלאחר הגשת התביעה – בין אם באתר העין השביעית ובין אם מחוצה לו, היתה זכות מלאה למשיבה ולבעלי תפקידים בה להביא את הדיווחים ואת הביקורת הזו לידיעת הציבור. בין השאר מכח תפקידם כעוסקים בתקשורת וכאמונים על דיווח עיתונאי בעניינים אלו. לענין זה ולתחולת ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע ו 18(2)(ב) לחוק הגנת הפרטיות, ראו את שנאמר בדני"א 2121/12 פלונג נ' אילנה דיין ואח' (פורסם בנבו). ראו לענין זה גם דברים שכותב המלומד שנחר בספרו, שם, בעמ' 286 ועד 293.

75. פרסומים להגנת ענין אישי כשר של המשיבה גם הם מקימים לה ולבעלי התפקידים מטעמה הגנה, מתוך נסיון להגן על מקום עבודתם והמסגרת העיתונאית בהם הם פועלים, על קניינם ועל המוניטין המקצועי שלהם. פרסומים אלו זוכים אף להגנה שבסעיף 15(10) כשהם באים לגנות או להכחיש לשון הרע על המשיבה ומי מטעמה. מדובר על התגוננות מפני התקפה

מילולית קודמת ויפה הדבר גם לדבריו של טאובסיג למשל בראיונות המשותפים עם בומבך – שעניינם נסקר בהרחבה בכתבי הטענות בהליך התביעה הנוסף בבית משפט השלום.

מסגרת ההגנות המשפטיות העומדות למשיבה לעניין טענות מאגר המידע והיתר העיון

76. המשיבה כופרת באופן בסיסי ועקרוני בטענות המבקש כאילו היא מנהלת מאגר מידע, כאילו מאגר מידע זה אינו רשום על אף חובה לרשום אותו, כאילו יש במאגר זה כדי לפגוע בפרטיותו של המבקש בניגוד להוראות הדין וכאילו פעלה בניגוד עניינים בקשר למידע המפורסם באתר האינטרנט שלה.

77. טענותיו המופרכות של המבקש עלולות להביא למסקנה כאילו כל כלי תקשורת המפרסם ידיעות ופרטים אודות מסוקריו, צריך להירשם כמאגר מידע וכי כל כלי תקשורת המביא לידיעת קוראיו מסמכי מקור פומביים ייחשב כמאגר לעניין חוק הגנת הפרטיות ויחייב את רישומו. מדובר בפרשנות תלושה הסותרת את תכליות חוק הגנת הפרטיות ואת עקרונות פומביות הדין, חופש הביטוי וחופש העיתונות.

78. עוד יודגש כי לעניין רישום המאגר, הרי שהוראות מפורשות הקבועות בסעיף 8(ד) לחוק הגנת הפרטיות קובעות כי " הוראת סעיף קטן (ג) לא תחול על מאגר שאין בו אלא מידע שפורסם לרבים על פי סמכות כדין או שהועמד לעיון הרבים על-פי סמכות כדין". מכאן, שגם ככל שנסכים לכך שמדובר במאגר ולא פרסום נלווה לכתבות ודיווחים באתר המתפרסמים באופן שוטף, הרי שמדובר במידע המועמד ממילא לעיון הרבים על פי סמכות שבדין או כזה שכבר פורסם לרבים. הפרסום נעשה לא פעם ביוזמתו של המבקש עצמו – שפתח בהליכים משפטיים פומביים, שלא ביקש לחסות אותם, כלפי המשיבה ואחרים. בכך – גם אם היתה לו זכות לפרטיות, הרי שויתר עליה וזנת אותה במעשיו והוא מושתק כעת מלטעון כי נפגעה זכות כזו שלו.

79. גם ככל שהמבקש טוען לפגיעה ונזק - עליו להוכיחם ולא לטעון בעלמא כי נפגע. ברי כי טענות אלו אין מקומן בהליך של המרצת פתיחה. המבקש לא ביקש את תיקון תביעתו נגד המשיבה ואחרים בבית משפט השלום ולא ביקש להוסיף עילות וסעדים באשר לפרסומים הנוספים עליהם הוא מלין (כפי שעשה באותו הליך קודם לכן כשחשב שיש מקום לתקנו). הוא אף לא הגיש תביעה חדשה בגינם.

80. המבקש בחר לעצמו דרך קלה, חלף השגה על פרסומים נקודתיים שלטענתו פוגעים בפרטיותו או מקימים לו עוולה נזיקית אחרת מכח הגנת הפרטיות או חיקוקים אחרים. לשיטתו – די בבקשה גורפת על דרך הסעד ההצהרתי לשם קבלת קביעה מרוכזת בכל העניינים הנתונים למחלוקת בינו לבין המשיבה והפועלים מטעמה. בהליך זה שתכליותיו והצדקותיו שונות מאלו שהמבקש טוען להן – אין מקום להעניק לו סעד מהיר וגורף, על פני התדיינות נקודתית וניהול הליכי הוכחות (גם לעניין טענות הפרת הפרטיות וגם לעניין טענות לשון הרע).

81. למעשה – כפי שיפורט בהמשך – המבקש פועל במקביל בערוצים שונים לקבלת סעדים אופרטיביים זהים ולקביעות בזק שייתרו את הדין בהליכים שכבר פתח בהם וזאת תוך ניצול לרעה של ההליך המשפטי.
82. יודגש כי רישום מאגר מידע – גם על פי הוראות החוק הנוגעות למאגרים החייבים ברישום הוא עניין הכרוך בחובה טכנית בלבד והסמכויות בגין אכיפתו והפיקוח עליו נמצאות בלעדית בידי הרשם כהגדרתו בחוק. המבקש שוגה בפרשנות שהוא מעניק למכתב הרשות אליו, גם לעניין סמכות אכיפת רישום המאגר, גם באשר לזכות העיון וגם באשר לעניין המחיקה.
83. ולראיה – חובת רישום המאגרים, גם במקרים בהם נדרש רישום מאגר, אינה נאכפת הלכה למעשה על ידי הרשם והציבור אינו עומד בה בהיקפים נרחבים והומלץ על צמצומה ומיקודה (ראו גם דוח שופמן מ 2007 לעניין זה).
84. לעניין דליפת המידע עליה מלין כביכול המבקש – הרי שגם זו טענה בעלת אפיון מופרך. כתבי טענות ומידע פומבי, שחלקם מופץ ומועבר על ידי המבקש עצמו ובא כוחו ומוביל לפרסומים אודותיו אינם דולפים ואינם יכולים לדלוף בהיותם פומביים ונגישים וחוסים תחת עקרון פומביות המשפט.
85. גם הטענות של המבקש אודות אודות סינכרוניזציה מלאה של פרסומי המשיבה עם פרסומים אחרים, פעולה משותפת ומתואמת וסיקור בידי גורמים אחרים הגורם כביכול נזק למבקש, גם דינן להידחות בהיעדר כל תשתית עובדתית התומכת בהן ובהיותן חיבור ספקולטיבי וקונספירטיבי מבית מטבחיו של המבקש – המחזק את הצורך בניהול הליך הוכחות מפורט בגינו.
86. גם לטענת הסיקור האינטנסיבי על מנת לעודד ביקורות שליליות תוך פגיעה מהותית בזכות לפרטיות, לו טוען המבקש, יש להשיב מפורשות כי אין מאומה בטענות.
87. הסיקור – כפי שהראינו לעיל בהרחבה – מותר ואף מוגן בזכויות יסוד כחופש הביטוי והעיתונות. הקשר הסיבתי והמניע לסיקור כפי שנטען – עניין עובדתי הדורש הוכחה ומוכחש נמרצות על ידי המשיבה. גם ביקורת הנכללת במסגרת פרסומים עיתונאיים וביקורת המושמעת אגב פרסומים כאלה – אינה עניין אסור בשים לב להוראות חוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות.
88. מכאן שלא ברור על מה מלין המבקש, מלבד על אי שביעות רצון איתה יצטרך ללמוד לחיות, כאדם המתהלך בעולמו.
89. עוד יצוין כי מלוא טענותיו של המבקש לעניין היתר העיון שניתן לאורן פרסיקו (היתר עיון הוא זכות המוענקת אישית לאדם ולא לארגון, גוף או לתאגיד), דינן להידחות גם הן. פרסיקו, ככתב האתר המופעל על ידי המשיבה, עשה שימוש בהיתר העיון שלו בדיוק למטרה שלשמה ניתן לו – דיווח עיתונאי לציבור אודות הליכים משפטיים, כתבי טענות והחלטות. העובדה כי המבקש החליט מסיבותיו לפתוח בהליכים משפטיים נגד המשיבה ובעלי תפקידים בה, ובהם גם פרסיקו, אינה משנה עניין זה ואינה משנה את תכלית מתן ההיתר.

90. יש בכך אף להדגיש את מופרכות טענותיו של המבקש, המסרב להכיר הזכות לחופש ביטוי וחופש עיתונות ובעקרון פומביות המשפט גם ככל שהוא נוגע לו. ונדגיש – המבקש לא ביקש לחסות אף אחד מההליכים להם הוא צד ואשר הוגשו ביוזמתו. כולם הליכים פומביים שנוהלו ומנוהלים בדלתיים פתוחות ועקרון פומביות המשפט חל עליהם במלוא עוזו.
91. עוד יצוין כי ממילא לא טרח המבקש לצרף את פרסיקו כצד להליך וכי במסגרת הסעדים המבוקשים על ידו, לרבות הסעד ההצהרתי אודות הפגיעה בפרטיותו לא ביקש כל סעד כלפי פרסיקו גם אם היה מבקש זאת – הרי שמדובר בסעד שלא יכול היה לקבל במסגרת המרצת פתיחה. המשיבה תטען כי אין לדון כלל בטענות שהעלה המבקש נגד פרסיקו שכן הוא אינו צד להליך והמבקש לא צירפו להליך.
92. מבלי לפגוע בטענות אלו – תטען המשיבה כאמור כי לא נפל כל פגם בפעולותיו של פרסיקו שנעשו בהתאם להיתר העיון שניתן לו ובהתאם לתנאיו. פרסיקו והמשיבה אינם פועלים בניגוד עניינים והמשך עבודת הסיקור העיתונאי של המבקש במקביל להליכים המשפטיים המתנהלים בין הצדדים שנכפו עליהם על ידי המבקש, אינו בגדר ניגוד עניינים. המשיבה והאתר אף מקפידים על מתן גילוי נאות בקשר להליכים המתנהלים בין הצדדים ומכאן לא ברורות טענותיו של המבקש בהקשר זה.
93. קבלת טענותיו של המבקש תצמיח יש מאין כלי השתקה יעיל נגד עיתונאים מצד מושאי הסיקור שלהם. בהגישם הליך משפטי, יופסק הסיקור מפאת ניגוד עניינים מדומיין לו הם טוענים ובכך תצא ידם שלא בצדק על העליונה והם יקבלו את מבוקשם – השתקת הסיקור.

טענות מקדמיות המצדיקות את סילוק התביעה או עיכוב ההליכים

סילוק על הסף מחמת היות התביעה "תביעת השתקה" והליך אסטרטגי נגד ביטוי ציבורי (SLAPP)

94. עניין תביעות ההשתקה זכה לדיון הולך וגובר בישראל בשנים האחרונות – בין השאר בפרסומים ציבוריים¹⁴ ואקדמיים שונים,¹⁵ גם נוכח הליכים משפטיים שונים שהתנהלו וזכו לחשיפה ציבורית ותקשורתית משמעותיות. מאמרים, טורי דעה ודיווחים בנושא פורסמו לאורך השנים גם ב"עין השביעית". אחד מאותם הליכים משפטיים מהשנים האחרונות, במסגרתו התייחס לסוגיה גם בית המשפט העליון ברע"א 1688/18 יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו (פורסם בנבו) מפי כבי' השופט עמית, שם נאמר:

¹⁴ ראו למשל פרסום של האגודה לזכויות האזרח משנת 2013, תחת הכותרת "משתיק קול: משפטי דיבה כאיום על חופש הביטוי", הזמין לקריאה בקישור הבא: <https://law.acri.org.il/he/wp-content/uploads/2013/02/TheSilencer.pdf>

¹⁵ ראו עוד אצל שחר טל "אימת הדיבה: מפת התמרצים להגשת תביעות SLAPP בישראל" משפטים מה 515 (2015) ראו את הקישור הבא לצפייה בתוכן המאמר:

<https://www.nevo.co.il/books/%d7%9b%d7%aa%d7%91%d7%99%20%d7%a2%d7%aa/%d7%9e%d7%a9%d7%a4%d7%98%d7%99%d7%9d/%d7%9b%d7%91%d7%99%20%d7%a2%d7%aa/%d7%9e%d7%a9%d7%a4%d7%98%d7%99%d7%9d/%d7%9b%d7%a8%d7%9a%20%d7%9e%d7%94/mishpatim-45-2-515.pdf>

”גם הסוגיה של ”תביעות השתקה” (SLAPP) עשויה להיות ראויה לדיון עקרוני, אך מקובלת עליי המסקנה כי המקרה דנא אינו המקרה המתאים לפיתוח דוקטרינת SLAPP תוצרת הארץ. אכן, תביעה המוגשת על ידי ראש הממשלה כנגד אדם פרטי, מעוררת חשש אינהרנטי לתביעת השתקה, נוכח פערי הכוחות בין הצדדים. אלא שבמקרה דנן, נחה דעתי כי התביעה שבפנינו חסרה חלק מהמאפיינים הקלאסיים של תביעת השתקה, כמו עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית או סכום תביעה מופרז. זאת, לצד נימוקים נוספים עליהם עמדו הערכאות דלמטה (ראו פסקאות 152-166 לפסק דינו של בית משפט השלום ופסקה 11 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי; להרחבה ראו שחר טל ”אימת הדיבה: מפת התמריצים להגשת תביעות SLAPP בישראל” משפטים מה 515 (2015), בפרט בעמ’ 536-537 ו-563; הצעת חוק למניעת שימוש לרעה בהליך משפטי, התש”ע-2010 (פ/2403/18) שהוגשה בכנסת השמונה עשרה והצעות חוק דומות נוספות מן השנים האחרונות (פ/900/19; פ/1140/19; פ/1139/19; פ/490/20; פ/491/20; פ/2514/20); רע”א 2816/17 דהרי נ’ לוי [פורסם בנבו] (10.5.2017) וכן ע”א 2266/14 ילין נ’ אם תרצו – ציונות או לחדול [פורסם בנבו] (15.7.2015) שם נכתב בקצרה כי ”בית משפט זה מביע עמדתו כי ראוי לתביעה כגון דא שלא הייתה מוגשת מלכתחילה, וראוי, כהנחיה נורמטיבית לעתיד, כי בתי המשפט יתנו דעתם לנושא ההוצאות בתביעות כגון דא”“.

(לעניין זה ראו גם את פסקי הדין שהובאו בסעיף 63 לכתב הגנתו של דרוקר בהליך הנוסף שבין הצדדים).

95. הנה כי כן, גם בקשתו של המבקש, לוקה (כפי שאף ציין דרוקר בכתב הגנתו בהליך הנוסף) בסממנים בולטים של תביעת השתקה (שיפורטו אף בהמשך) והתנהלותו הנמשכת, כלפי המשיבה בהליך זה ונתבעים בהליכים אחרים, מחזקת את הרושם כי הוא פועל באמצעות הליכים משפטיים באופן פסול ותוך ניצול לרעה שלהם, כדי להגיע לתוצאות שאינן בהכרח קשורות לסעדים המבוקשים בתביעותיו.

96. המבקש, סוריאנו, מקפיד על דפוס תביעה מובחן ובוחר בקפידה את יריביו המשפטיים. כך למשל הגיש, לרבות הליך זה, גם את ההליכים הבאים: התביעה הראשונה נגד דרוקר: 43260-02-18 סוריאנו נ’ דרוקר. תאריך פתיחה: 19.2.18. תביעה שהוגשה בסמוך לה נגד האתר בחדרי חרדים ועיתונאים מטעמו 18293-03-18 סוריאנו נ’ בחדרי חרדים בע”מ, מני גיורא שורץ ומשה ברגמן. תאריך פתיחה: 8.3.18, תביעה נגד הבלוגר האמריקאי סילברסטיין 54630-05-18, סוריאנו נ’ סילברסטיין. תאריך פתיחה: 25.5.18. החלטת הסילוק של תביעה זו זכתה לשני הליכי ערעור מטעמו של סוריאנו: 38104-03-19 (מחוזי), תאריך פתיחה: 17.3.19 ורע”א 4369/19 (העליון), תאריך פתיחה: 27.6.19, אשר נדחו גם הם. לפרסומים אלו התייחס גם דרוקר בכתב הגנתו (ראה בעמ’ 4, סעיף ב.4, סעיפים 35 – 40). יודגש כי ריבוי כזה של תביעות דיבה נגד עיתונאים תוך חודשים ספורים ע”י תובע אחד הינו חריג ויוצא דופן ומעיד על התנהלות שיטתית ומכוונת לשימוש לרעה בהליכי משפט על מנת לסתום את הגולל על הדיון הציבורי בנושא אקטואלי.

97. כפי שתואר בפרסומי "העין השביעית", הגיש סוריאנו, באמצעות בא-כוחו בומבך, בפברואר 2018 תביעה אישית נגד עיתונאי חדשות 13 רביב דרוקר (ולא נגד חדשות 13 או נגד כלי התקשורת שבו נאמרו הדברים – גלי-צה"ל), משום שהזכיר את שמו בראיון לגלי-צה"ל. דרוקר נשאל בראיון האם סוריאנו הוא האיש שאליו מכוונת המשטרה בהדלפותיה, על אודות גורם שפעל כביכול למעקב אחר חוקרי ראש הממשלה נתניהו. דרוקר השיב בחיוב, אך הדגיש כי אין כל הוכחה לכך שסוריאנו אכן מעורב במעשים שכאלה. למרות זאת הוגשה נגדו תביעה. דרוקר טוען להגנתו בין היתר, כי התביעה של סוריאנו נגדו היא תביעת השתקה שנועדה לסתום את פיו תוך פגיעה בחופש הביטוי, חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת.

98. כחודש לאחר שהגיש את התביעה הראשונה נגד דרוקר, במרץ 2018, הגיש סוריאנו תביעה נגד אתר "בחדרי חרדים" ושני עיתונאים בו, בדרישה לפיצוי בסך 300 אלף שקל. במוקד תביעה זו שני דיווחים שראו אור באתר וכללו מידע שפורסם קודם לכן בחברת החדשות (כיום חדשות 12) ותאגיד השידור הישראלי, לצד פרטים ביוגרפיים נוספים על סוריאנו ותצלום שבו פניו נראים באופן חלקי. חדשות 12 וכאן לא נתבעו על ידי סוריאנו. באתר "בחדרי חרדים" טענו להגנתם בין היתר, כי התביעה של סוריאנו נגדם היא תביעת השתקה וכי סוריאנו עושה שימוש לרעה בהליכי משפט. בסופו של דבר הסתיימה תביעה זו לאחרונה בלא שהמבקש קיבל לידיו פיצוי כלשהו.

99. במאי 2018 הגיש סוריאנו תביעת דיבה שלישית, גם כן על סך 300 אלף שקל, הפעם נגד הבלוגר האמריקאי ריצ'רד סילברסטיין. תביעה זו הוגשה לאחר שסילברסטיין פרסם בבלוג שלו פוסט בעקבות הדיווח על סוריאנו בתאגיד השידור הישראלי. נגד תאגיד השידור הישראלי כאמור לא הוגשה תביעה. סוריאנו טען כי הבלוגר סילף את ממצאי התחקיר והכפיש את שמו. סילברסטיין טען כי כלל אין מקום לדון בתביעה של סוריאנו בבית-משפט ישראלי. בית-משפט השלום קיבל טענה זו, ובתי-המשפט המתוזזי והעליון דחו את ערעורו של סוריאנו על החלטה זו.

100. או אז - הגיש סוריאנו את התביעה הרביעית, בסך 320 אלף שקל, הפעם נגד דרוקר, אתר "העין השביעית", טאוסיג ופרסיקו. סוריאנו טען בתביעתו באופן כוזב כי הפרסומים באתר "העין השביעית" נעשו בתיאום כלשהו עם דרוקר ולצרכיו. עוד טען כי הדיווח של האתר על התביעה הראשונה נגד דרוקר היה לא הוגן ופגע בשמו הטוב. בעקבות הדיווחים באתר "העין השביעית" על התביעה האמורה, התווספו לתובע ולעורך דינו בומבך, טענות, מענות ותלונות נוספות, שבעטיין הצטרף עו"ד בומבך כתובע נוסף, וסכום התביעה נגד "העין השביעית" תוקן ל-420 אלף שקל, כך שהתביעה כולה הועמדה על סכום של 580 אלף שקל.

101. אם כן, בתביעות הדיבה שהגיש נגד עיתונאים מאז תחילת השנה שעברה (ועוד היד נטויה) דרש סוריאנו (יחד עם בומבך במקרה אחד) פיצוי בסך כולל של קרוב ל-1.7 מיליון שקל.

102. המבקש אינו מגיש תביעות נגד כלי תקשורת "חזקים" אלא נטפל באופן אישי לעיתונאים וכותבים מסוימים ומתמקד בהטלת מוראו על כלי תקשורת קטנים שהוא סבור אולי שלא יעמדו בלחציו הכלכליים-משפטיים-בריוניים. כך בחר שלא לתבוע את גלי צה"ל על אף שדבריו של דרוקר עליהם נתבע באופן אישי נאמרו שם וכך בחר שלא לתבוע את חדשות 13, בה מועסק דרוקר. הוא גם בחר שלא לתבוע את תאגיד השידור הישראלי או את חדשות 12 אודות דיווחים שדיווחו

אודותיו ואשר עליהם הסתמכו דיווחי "בחדרי חרדים" והבלוגר סילברסטיין – אותם דווקא כן החליט לתבוע וניהל הליכים שהעפילו עד לבית המשפט העליון – ולא צלחו.

103. כעת בא הליך זה ומוכיח שוב את שאינו דרוש הוכחה עוד – המבקש הוא בריון משפטי הבוחן כל העת את גבולות כוחו בעילות מעילות שונות, המנצל את משאביו ואת יתרונותיו לפעול כנגד אלו שפעולותיהם בעולם אינן מוצאות חן בעיניו ואינן תואמות את רצונותיו ותכתיביו.

104. עוד יוער כי המבקש פועל באופן אגרסיבי בדרכים שונות לסכל כל פרסום עליו ובכל דרך אפשרית. כך פנה לרשת החברתית טוויטר בדרישה כי יוסרו ציוצים הנוגעים אליו ומפנים לפרסומים אודותיו. יצוין כי טוויטר סירבה להסיר את הציוצים, כפי שהודיעה לגולשים. כך גם החל פונה ומאיים לאתר התחקירים האמריקאי "פורנזיק ניוז", המתמחה בסיקור ענייני ביטחון לאומי ושחיתות ציבורית, שפירסם כתבות ופרטים שונים אודותיו, אודות זימון שלו להופיע בפני ועדה בסנאט האמריקאי ופרטים נוספים שככל הנראה לא נשאו חן בעיניו, זאת למרות שהדבר דוות בהרחבה בעיתונות הבינלאומית, באתרים עיתונאיים ידועים ומוכרים כ"פוליטיקו" או ה"טלגרף", שלא נתבעו. לאחרונה הודה אף המבקש בתשובה לדרישות שהוצגו לו במסגרת הליכים מקדימים, כי אפילו לא פנה במכתב התראה לאתר פוליטיקו ולא נקט בהליך משפטי כלשהו נגדו. גם נגד העיתון הישראלי "דה מרקר" אשר פרסם פרסומים שונים אודות המבקש, לרבות דיווח בגין הליך זה – בחר המבקש שלא לנקוט הליכים על אף טענות שהיו לו אודות הסיקור שבאו לידי ביטוי בתגובותיו לעיתון.

105. עולה מדפוס פעולתו של סוריאנו, בעצמו ובאמצעות נציגיו כי הוא מנטר ועוקב באופן תדיר, מידי ושוטף אחר כל תג ותו הנכתב, נאמר או מפורסם עליו במקום כלשהו, בין אם בכלי תקשורת, רשת חברתית, רשת האינטרנט ושאר דרכי פרסום וכי התנהלותו זו מגיעה עד לכפייתיות בולטת ובלתי מתפשרת. גם בכך יש כדי להעיד על מגמות של "השתקה" העולות מפעילותו כלפי המשיבה ואחרים.

106. עוד יצוין בהקשר של תביעות השתקה ותביעות סרק אזרחיות כי כבר נאמר שאינן חזון נדיר. המלומד ברעם קבע כבר ב-2007 כי:¹⁶ "במצואות המשפטית הרווחת, אנו עדים לא פעם לנקיטתם של הליכים משפטיים אזרחיים ללא יסוד עובדתי או משפטי סביר ו/או לניהולם בחוסר תום לב משיקולים זרים, למטרה אחרת ותוך שימוש לרעה בהליכי בית משפט" (משה בר-עם, "הליכי סרק אזרחיים", עלי משפט ו' (2007) 135).

107. "עם זאת", כותב שם בר-עם בהמשך "והגם שלעתים יש בכלים הדיוניים כדי ליתן פתרון מספק, הרי לנוכח השינוי שחל בשנים האחרונות באקלים החוקתי, המעבר לפרשנות תכליתית וההכרה בזכות הגישה לערכאות כזכות חוקתית, גברה הנטייה לזהירות יתר בענייניו של מי שמבקש לנהל הליכים משפטיים ועל כן אם לא מתעורר חשש לקיומם של הליכי סרק בגדרם, יש קושי רב יותר בקבלת סעד דיוני אפקטיבי הדרוש לסיכולם ואין בנמצא סעד ממשי לפיצוי על נזקים שנגרמו בגינם.

¹⁶ לקישור למאמרו של השופט משה בר-עם, "הליכי סרק אזרחיים", עלי משפט ו' (2007) 135 ראו: <https://clb.ac.il/wp-content/uploads/2017/10/5-6.pdf>

מהאמור עולה כי אין בסעד הדיוני כדי לספק תרופה מלאה ותולמת למכלול הנזקים שנגרמו לצד הנפגע בשל הליכי הסרק, והניסיונות להבטיח את מניעתן, כמו גם מתן פיצוי בגינן בפסיקת צו להוצאות, לא צלחו. זאת ועוד, אין זה ראוי לבסס עילת תביעה מהדין המהותי על חקיקת משנה שעניינה סדרי דין ואין בתקנות כדי לשמש מקור ראוי. ואכן "מקובל לחשוב שאין קיימת בנסיבות שבהן ננקטו הליכי סרק בישראל תרופה נזיקית כנגד מי שיוזם או מנהל נגד יריבו *fide mala* הליך סרק אלא לפי סעיף 60 לפקודת הנזיקין", אשר גם בה אין כדי לסייע, לנוכח תחולתה המצומצמת, על הליכי נפל בפלילים, פשיטת רגל ופירוק בלבד.

בנסיבות אלה יוצא הצד הנפגע מתוסכל וממורמר, שכן אין בדחיית התובענה ובמתן צו להוצאות כדי ליתן מזור מלא לנזקיו, בהיותם רבים ומגוונים, נוסף על הפגיעה בזכותו להליך הוגן ותחושתו המוצדקת בדרך כלל, שלפיה "חוטא יוצא נשכר". תחושה זו, שלפיה "הצדק לא נעשה" (לפחות לא במלואו), יש בה, בהיבט המצדפי, כדי לפגוע באמון ציבור המתדיינים בבית-המשפט, ובטווח הארוך יש בה כדי לתרום לפגיעה ביוקרתו של בית-המשפט בעיני הציבור, עד כדי פגיעה בשלטון החוק בבחינת "אין דין ואין דין". לא זו אף זו, היעדר תרופה מתאימה עלולה לשמש תמריץ לניהול הליכי סרק, שכן בהערכה כלכלית מושכלת, תוחלת הסיכון בניהולם קטנה מהתועלת הנפסדת בגינם".

108. העדר הכלים להתמודדות עם תביעות סרק – מתחדד במקרה של נתבעים שמשאביהם הכלכליים מוגבלים (לשם הפרופורציה – תקציבה השנתי של העין השביעית עומד על כ-750 אלפי ₪, בעוד שהנתבעים בהליך המקביל מבקשים בגין האירועים נשוא המחלוקת לשלשל לכיסם 420 אלף ₪ בהתאם לכתב תביעתם המתוקן – נספח ב'). ברי כי נתבעים כאלה – בהם כלי תקשורת קטנים ועיתונאים – מתקשים לשאת בסיכון של הפסד במשפט כזה – מה שמצנן עוד יותר את יכולתם לעסוק במקצוע העיתונות ללא מורא.¹⁷

109. כעת בא הליך נוסף זה רק לשם העצמת הטרדה והטרחה והקושי שברצון המבקש להעמיס על המשיבה והפועלים מטעמה והוא עדות נוספת לדרכי פעולתו הפסולות.

110. ביחס לתביעות לשון הרע, ניכרת תוצאה של הרתעת יחידים וארגונים הפועלים בתקציב מוגבל, מלחביע דעה, לממש את חופש הביטוי שלהם בעניינים ציבוריים חשובים. לעניין זה ראו "גם בישראל עלות ניהולו של משפט דיבה גבוהה והסיכוי שתוגש תביעה כנגד המפרסם היא בין השיקולים המרכזיים שמפרסם שקול מבין בחשבון לפני הפרסום, לא פחות מהסיכוי להפסיד במשפט כזה" (תאלד גנאים, מרדכי קרמניצר, בועז שנור לשון הרע – הדין המצוי והרצוי (המכון הישראלי לדמוקרטיה), בעמ' 255). אפקט מצנן שכזה פוגע באינטרס הציבורי הכללי של זרימת מידע, החלפת דעות ודיון בעניינים ציבוריים, החיונית למרקם החיים הדמוקרטי. הדברים יפים ונכונים גם כשהם מיוחסים להליכים שעילתם פגיעה נטענת בפרטיות.

¹⁷ להרחבה בעניינים אלו ראה גם יובל אלכשון, זרים במשפט, הוצאת הקיבוץ המאוחד (2005) בעמ' 77, א. סלנט "העני והעשיר בעיני החוק" הפרקליט יז (תשכ"א), 9, 313 וכן דברים שנשא השופט יעקב טירקל בכנסת בנושא "שיויון בנגישות לשירותים משפטיים" ב 2002.

111. להרחבה בעניינים ושיקולים נוספים המאפיינים תביעות השתקה, ראו גם בפרסומים שצורפו כנספחים נ/ 26 ו נ/ 27 לכתב הגנתה של המשיבה בחליף הנוסף. שם גם ניתן למצוא מאפיינים לתביעות השתקה העונים על קווי המתאר של תביעה זו ותביעות סוריאנו בכלל. נפרוט כעת מאפיינים אלו לפרוטות:

א. **עניין ציבורי**: מדובר בתביעה או באיום שבאים בעקבות השתתפות בשיג ושיח פומבי ובנושא שיש בו עניין ציבורי. כלומר, האיום הוא נגד כל התבטאות או פעולה בנושא שהאינטרס החברתי מחייב שאפשר יהיה לפרסם עליו מידע או לקיים עליו דיון ציבורי והוא חורג ממחלוקת אישית בין שני פרטים.

ב. **אפקט מצנן – הרתעה**: תביעה משתיקה תיתשב ככזו אם עצם הגשתה ובירורה עלולים להטיל אפקט מצנן על נכונותם של הנתבע או של אחרים להשתתף בדיון ציבורי. הדגש בהקשר זה מושם על התוצאה האפשרית והמסתברת של התביעה או האיום ולא על האפקט שלהם בפועל על הנתבע הקונקרטי, שכן לעתים מוגשת תביעה דווקא משום שהמפרסם סירב לפעול בהתאם לדרישות התובע ולאומיו. אבל עמידתו האיתנה של נתבע – ככל שבכלל עמדה בפניו ברירה – אינה מרפאת את הפגיעה בחופש הביטוי של הנתבע.

ג. **עילת התביעה – לשון הרע או פגיעה בפרטיות**: בארצות הברית, שלא כמו בארץ, התפתח הדיון בתביעות משתיקות בקשר למספר דפוסים מרכזיים ובהם תביעה בעילה של לשון הרע או פגיעה בפרטיות. סוג בולט אחר של תביעות משתיקות מתייחס להתנכלות של תאגידים, ובמיוחד של יזמי נדל"ן, לפעילים או לארגוני סביבה שפעלו במישור המשפטי או המנהלי נגד תכניות בנייה. דפוס זה מוכר גם בישראל, אך הוא עדיין בטל בשישים לעומת שטף התביעות המשתיקות שמתבססות על עילה לפי חוק איסור לשון הרע או על חוק הגנת הפרטיות ועל הטענה כי פרטיותו של התובע המשתיק נפגעה.

ד. **פערי כוחות**: מאפיין שכיח בתביעות משתיקות הוא פערי כוחות, בעיקר כלכליים, לטובת התובע. התביעה מוגשת לרוב נגד מבקר דומיננטי של התובע, שהוא אדם מן היישוב. לעומתו, התובע הוא לעתים גוף בעל כוח כלכלי איתן שמאפשר לו לספוג בקלות את העלות הכספית הכבדה שבניהול תביעה משפטית.

ה. **סכום התביעה**: מאפיין נוסף בתביעות משתיקות הוא סכום תביעה גבוה. מדובר לעתים בסכומים שאין להם כל קשר לנזק הנטען מהפרסום, שאין להם אחיזה בדיון ושחורגים באופן משמעותי מהסכומים המקובלים בפסיקה. פעמים רבות דורשים התובעים את מלוא הסכום שאפשר לתבוע מבלי לטעון לקיומו של נזק ("ללא הוכחת נזק") – 50,000 ש"ח בתוספת עדכון החישוב, ולא פעם הם גם מייחסים לנתבעים כוונה רעה, כדי להגדיל את הסכום פי שניים.

ו. **תביעה חסרת יסוד, גבולית או זניחה**: טענות סרק עובדתיות ומשפטיות שכוחות מאוד במכתבי התראה לפני הגשת תביעה, אשר בהם המאיים אינו נדרש אפילו לעגן את טענותיו בדיון. אבל, בדרך כלל, גם התביעות המשתיקות הן בעלות יסוד רעוע, וסיכוייהן להתקבל בסופו של המשפט נמוכים. כך כאשר סכום התביעה הינו מוגזם עד כדי שערורייה, כשהפגיעה הנטענת בשמו הטוב של התובע כלל אינה מהווה "לשון הרע" או "פגיעה בפרטיות", כאשר עיקר העובדות שבפרסום הן אמת לאמתה או כאשר הפרסום

"הפוגע" הוא זניח או שיש בו עניין ציבורי והוא אינו פוגע בפרטיותו של המסוקר באופן ממשי.

ליפס הדברים עד מאוד גם באשר להליך שלפנינו שעיקרה וכל כולה נסוב סביב סיקור המוגן בהוראות דין מפורשות של הליכים משפטיים אחרים בהם נקט סוריאנו).

112. עולה מכל המקובץ כי גם הליך זה של המבקש לוקה בכל תסמיני תביעה ההשתקה שנמנו לעיל. היא הוגשה בגין עניינים עובדתיים שיש בהם עניין ציבורי מובהק, מטרתה הוא לצנן את השיח הציבורי של המשיבה והבאים מטעמה ושל אחרים סביב סוריאנו ופעילותו וקשריו לדמויות ציבוריות שונות כולל ראש הממשלה בנימין נתניהו, עילתה פגיעה בפרטיות והיא עוקבת תביעות לשון הרע שסכומן גבוה מאוד ובמיוחד ביחס לאמות המידה בפסיקה, מתקיימים בה פערי כוחות מובהקים בין תובע לתבועים והיא תביעה קלושה, חלושה וזניחה. הנה כי כן – תביעת השתקה במלוא תפארת המליצה.

113. ואולי יותר מכל מעידים דבריו של המבקש עצמו על כוונותיו ומניעיו כשהוא מציין בריש גלי שהעובדה כי לא פעל נגד אתר החדשות "forensic news" והפועלים מטעמו בשל קיומה של חקיקה במדינת קליפורניה, שם מתגוררים מייסדי האתר אליבא דהמבקש, שמהותה היא חקיקת אנטי-סלאפ (למניעת תביעות השתקה) – כך ממש בסעיף 7 להמרצת הפתיחה שלו.

114. עצם העובדה כי המבקש נמנע במכוון להגיש תביעה רק בשל קיומן של הוראות חוק כנגד תובעי השתקה, היא ההוכחה הטובה ביותר לכך שהוא תובע משתיק, שהרי אם לא כך היו פני הדברים, ותביעתו היא תביעת אמת הנשענת על אדנים מוצקים - לא היתה לו כל סיבה או הצדקה לפחד מן הסנקציות שיושטו עליו בשל תביעה שכזו. כאן התגלה המבקש במלוא תפארת קלונו כבריון משפטי, המבכה את אובדן יכולתו להפגין את בריונותו כלפי הזולת.

115. החתום מטה גם מוצא צורך למחות במפורש על הצגת הדברים שנעשתה באופן מעוות בסעיף 47 ו 52 לכתב המרצה מטעמו של המבקש, כאילו הוא איים על המבקש באמצעות עורך דינו כי פנייתו של המבקש תביא להסלמה וכי זאת תהיה טעות מצידו של המבקש.

116. יש לומר זאת מפורשות – הח"מ פנה לב"כ המבקש כצעד מקדים טרם תשובה בכתב, משום שזיהה כי פעולות המבקש ובכללן מכתב הדרישה המופרך של המבקש בעניין "הגנוז" הן הן ההסלמה ממנה יש להימנע. פעלתנותם התזזיתית של המבקש ושל בא כוחו היא בגדר ההתפתחות השלילית עליה ביקש הח"מ להתריע. דומה כי דברים אלו הפכו לנשק ביד המשתיק – כאילו מהלכים עליו אימים. חבל. חבל מאוד.

117. כך עומדת לבית המשפט הנכבד הרשות ואף הזכות וההכרח, לסלק תביעה זו על הסף. בין אם שחלקים רבים ממנה על פניהם ומתוך עיון במסמך גלוי אינם מגלים עילה, בין אם שהיא מהווה שימוש לרעה בהליכי משפט ולוקה בקטנוניות וטורדנות ובין אם בשל נימוק אחר שעל פיו הוא סבור שניתן לדחות מלכתחילה את התובענה בנוגע לתבועים.

118. ובלשון הוראות התקנות כתובים הדברים כך:

מחיקה על הסף

100. בית המשפט או הרשם רשאי, בכל עת, לצוות על מחיקת כתב תביעה נגד הנתבעים, כולם או מקצתם, על יסוד אחד הנימוקים האלה:
(1) אין הכתב מראה עילת תביעה;
(2) נראה לבית המשפט או לרשם מתוך הכתב שהתובענה היא טרדנית או קנטרנית;

....

דחיה על הסף

101. (א) בית המשפט או רשם שהוא שופט רשאי, בכל עת, לדחות תובענה נגד הנתבעים, כולם או מקצתם, מאחד הנימוקים האלה:

...

(3) כל נימוק אחר שעל פיו הוא סבור שניתן לדחות מלכתחילה את התובענה בנוגע לאותו נתבע.

הליך אחר תלוי ועומד המצדיק את עיכוב הדיון דכאן (lis alibi pendens)

119. כפי שנאמר אף בכתב הגנתה טענותיו הפלאיות והקונספירטיביות עד לזרא של המבקש שאין בהן מתום¹⁸, קושרות את המשיבה והבאים מטעמה ברשת תחבולה שאין בינה ובין המציאות כל קשר או בדל אמת.

120. אלא שראשיתן של טענות אלו נטוע בהליכים קודמים אותם מנהל המבקש מול רביב דרוקר (ת.א. 43260-02-18) – וסיקורם העיתונאי, הוא אשר העלה את חמתו של המבקש עד כי החליט לתבוע את המשיבה ובעלי תפקידים מטעמה בכתב התביעה (ת.א. 32058-05-19) שלובות טענות שונות אודות טיב הטענות שהובאו בכתב הגנתו של דרוקר באותו הליך ראשון והאופן שבו השפיעו או באו לידי ביטוי בפרסומיהם של המשיבה והבאים מטעמה.

121. משכך – ראוי ונכון יהיה להביא לבירור קודם את המחלוקות נשוא אותם תיקים, אשר בהכרעה בהן ובבירורן יש כדי לייתר מחלוקות שונות הנוגעות לתיק שלפנינו ולטענות המבקש שנטענו במסגרתו.

122. ברע"א 3765/01 הפניקס נ' קפלן (פורסם בנבו) נאמר כך:

“ סמכותו של בית המשפט לעכב הליך כאשר מתקיים הליך אחר המעורר שאלות דומות אינה שנויה במחלוקת. זוהי סמכות שבשיקול דעת והיא הופעלה לא אחת תוך שקילת יעילות הדיון,

¹⁸ “מפך רגל ועד ראש אין בו קולם, פצע וחבורה ומפה טרחה, לא זרו ולא חפשו ולא רכקה בשמן” (ישעיהו א, פסוק ו).

יעילות המערכת השיפוטית, חסכון במשאבי זמן והוצאות, מניעת הכרעות סותרות, נוחות בעלי הדין, הכרעה מהירה, מאזן הנוחות וכיו"ב".

123. עוד יצוין כי המבחן לעיכוב הליכים אינו זהות מוחלטת בין עילות התביעה בהליכים השונים, כי אם בחינת הסוגיה המהותית והפלוגתאות שעל הפרק. בבש"א (ת"א) 11539/07 חברת געגע אחזקות בע"מ נ' אלכס בירמן נאמר כך:

"אוסף כי שאלת עיכוב הליכים מחמת היות תלוי ועומד הליך אחר, נבחנת עוד טרם הכרעה בסוגיות העובדתיות בשני ההליכים שכן לטעמי די אם קיימת לכאורה זהות העלולה להביא לפסיקה סותרת בין שתי הערכאות יש מקום לעכב ברור אחת מהן על מנת למנוע תוצאה בלתי רצויה זאת ואין מקום להמתין עד להכרעה בפועל כפי שסבור בית הדין האזורי לעבודה. זאת ועוד, יש בדבר גם בזבוז משאבים משפטיים מיותרים. ראיתי להפנות בהקשר זה להלכה הפסוקה המורה כי כאשר קיימת עילות משותפות בין שתי תובענות ואפילו לא זהות, יהיה מקום לשקול עיכוב אחת מהן מחמת "הליך תלוי ועומד". בהקשר זה ראה רע"א 9/75 ש"ך סולימן אל עוקבי נ' מינהל מקרקעי ישראל, פ"ד כט (2) 477, בעמוד 481:

" לענין זהות העילות, אין זה הכרחי, שתהיה חפיפה מוחלטת בין כל הענינים העשויים להידון בשתי התובענות. העיקר הוא, כאמור, שבשתיהן עומדת לדיון אותה סוגיה מהותית".

עוד אפנה לספרו של השופט גורן, "סוגיות בסדר דין אזרחי", מהדורה שביעית עמוד 93, ולפיו אין הכרח בזהות העילות לשם העמדת הליך אחד עד לבירור ההליך האחר, כאשר הטעם לכך הינו מניעת הכבדה מיותרת כמו גם הטרדה של בית המשפט בהליך כפול, וכן מניעת פסיקות סותרות. בהקשר זה יפים דברי בית המשפט בעניין רע"א 9/75 הנ"ל:

אין להכביד על בתי-המשפט בדיון מקביל באותה שאלה מהותית, שאם לא כן, שני בתי-משפט יצטרכו לשמוע בנפרד ראיות דומות וטיעונים דומים, ואף עלולים הם באותו ענין להגיע לתוצאות הפוכות".

124. בניגוד לטענות המבקש, הרי שמדובר בהליכים בהם קיימת תשתית עובדתית ומשפטית דומה ביותר וכל טענותיו של המבקש בהליך דכאן נסמכת על השתלשלות הדברים בהליכים הקודמים ובאירועים העומדים בבסיסם. אין מקום לקבל את הניסיון המלאכותי אותו מבצע המבקש, בהפרידו את תאריך ריכוז החומרים אודות המבקש וגורמים הקשורים אליו במדור הגונך, משאר הפרסומים אודותיו וממילא ההפניות במדור הגונך למסמכים שממילא כבר פורסמו באתר הן עניין טכני, משני ומשלים לפרסומים העיתונאיים אודות המבקש והסוגיות הקשורות בו.

125. משכך ברי שנכון יהיה לשמוע את תביעת סוריאנו הראשונה נגד דרוקר, לפני בירור התובענה האחרת שבין הצדדים בבית משפט השלום ורק לאחר אלו יהיה מקום – אם בכלל לדון בתובענה

זו. גם לגופו של עניין – לא קיימת סמכות לבית המשפט הנכבד לדון בתובענה ואין לדון בה כהמרצת פתיחה, כפי שיפורט להלן.

העדר סמכות

126. על אף הסבריו המפותלים והמלומדים שנכפו עליו בהחלטת בית המשפט הנכבד, לא צלח המבקש את המשימה הנוגעת לשכנוע בעניין סמכותו הנטענת של בית משפט נכבד זה לדון בתביעתו. זאת בין אם בשל הליך אחר תלוי ועומד כאמור לעיל, בין אם בשל טיב הסעדים המבוקשים ובין אם בשל העובדה כי הוא עצמו פתח בהליכים בבתי משפט אחרים לקבלת סעדים מקבילים.

127. בתשובתו מיום 25.12.2019 שבאה בעקבות החלטת בית משפט נכבד זה מיום 15.12.2019, טען המבקש כבר בתחילת הדברים כי ההליך הנוכחי שונה במהותו מההליך הנוסף המתנהל בין הצדדים וכי הסעד המבוקש על ידו הוא "סעד הצהרתי" הקובע כי התכנים והמסמכים באתר המשיבה, הכוללים מידע אישי (המתייחס לכתבי בי-דין מהליכים בהם מעורב המבקש) מביאים בהיאספם ובהצטברם לפגיעה בזכויות המבקש לפרטיות

128. לעומת זאת טוען המבקש, ההליך הנוסף בין הצדדים עוסק בפגיעה בזכותו לשם טוב.

129. אלא שדברים הללו נסתרים על פניהם בידיו של המבקש עצמו. גם עיון חפוז בשורת הסעדים הפותחת את כתב ההמרצה שהגיש המבקש מגלה כי מעבר לסעד ההצהרתי אותו הוא מבקש בסעיף א. להמרצתו, הרי שבסעיף ב. הוא מבקש סעד אופרטיבי של הסרת הפרסומים אותם הוא מגדיר כפוגעניים ואת הקישורים לכתבי בי-דין הנוגעים אליו הנמצאים באתר המשיבה.

130. אם לא די באלו, הרי שהמבקש עותר בסעיף ג. לקבלת "כל סעד אחר או נוסף אשר ייראה מלפניו [בית המשפט – א.מ.] צודק וראוי בנסיבות העניין. ביקש ולא פירש ולא יסף. עולם ומלואו במשפט אחד. לאלה לא ניתן להיענות במסגרת ההליך אותו נקט המבקש.

131. בספרו של המלומד אורי גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי (מהד' 12, 2015), בחלק העוסק בהליך המרצת הפתיחה וביכולת לתבוע במסגרת הליך מיוחד זה סעד הצהרתי כך (ראה שם בעמ' 723):

"תקנה 253 קובעת כי תובענה לסעד הצהרתי גרידא מותר להגיש בדרך של המרצת פתיחה. קיימת איפוא הזכות לבחור, בכל הקשור לסעד הצהרתי, בין בקשה לסעד זה בדרך של המרצת פתיחה, לבין בקשה לסעד זה בדרך של כתב תביעה רגיל".

ובהמשך נאמר שם כי: "בגדר מושכלות יסוד, סעד הצהרתי יינתן כפוף לעקרונות היסוד והצדק" (לעניין זה ראו גם ע"א 2464/04 עיריית תל אביב נ' שיכון אזרחי (פורסם בנבו 11.1.2007))

132. אלא שכאמור הסעדים שלהם עותר המבקש אינם הצהרתיים גרידא והוא עותר אף לסעדים אופרטיביים. זאת תוך שהוא בא לבקש את סעדיו שלא בתום לב ותוך שימוש לרעה בהליכי משפט ובידיים שאינן נקיות. מכאן שאין להעניק לו סעדים אלו ודין התביעה להידחות בהעדר סמכות.

133. גם הטענה כי יש מקום להליך נפרד זה בהיות בהליך הנוסף בבית המשפט השלום צדדים שאינם צד גם להליך זה – אין בה ממש. עובדת קיומם של צדדים נוספים או העדרם אינה מקנה לבית המשפט סמכות. היא אמורה להישקל במכלול העילות בגינן מוגשת התביעה והזהות הנוגעת לסוגיות שבעובדה ובמשפט בין ההליכים. בהליך הנוסף טוען המבקש כי הנתבעים כולם (דרוקר, המשיבה ובעלי תפקידים בה) עשו יד אחת מתואמת ומכוונת נגדו. הכיצד פתאום יטען כי אין קשר בין נושאי תובענה זו להליך הנוסף?

134. גם הטענה כאילו הסעד ההצהרתי המבוקש אינו בסמכותו של בית משפט השלום, אינה ברורה כלל וכלל. בתביעות בגין הפרת הוראות חוק הגנת הפרטיות, מוסמך בית משפט השלום ליתן סעדים כספיים וכן סעדים אופרטיביים של צווי עשה וצווי מניעה, כפי שהוא מוסמך לעשות כן בתביעות מכח חוק איסור לשון הרע. הסעד ההצהרתי המתבקש על ידי המבקש הינו אגבי לסעדים האופרטיביים בהם הוא מעוניין (הסרת הפרסומים ואולי גם פיצוי כספי). כך נהג גם בקשר לתביעתו בהליך הנוסף בעילות של לשון הרע.

135. טענתו של המבקש כאילו הסעדים אותם הוא מבקש הם הצהרתיים רק משום שאינם ניתנים לשומה כספית, היא שגויה בכל הכבוד. סעדים אופרטיביים של צווי עשה או מניעה שאינם בעלי משמעות כספית בהכרח ואינם ניתנים לשומה כספית – הם עדיין סעדים אופרטיביים ולא הצהרתיים.

136. בית המשפט הדן בתביעה למתן סעדים בשל עוולות מכח חוק הגנת הפרטיות, מוסמך לקבוע בבסיס הדברים המובילים למתן הסעד – כי התקיימה פגיעה בפרטיות. לעומת זאת, פתיחה בהליך שאין בו כדי להעניק למבקש את הסעדים האופרטיביים אותם הוא יכול לתבוע כבר כעת ושבהם הוא מעוניין (גם אליבא דגרסתו בכתב המרצתו), אינה דבר רצוי ובתי המשפט קבעו כבר כי במצב דברים זה יש לסלקה.

137. ראו למשל לעניין זה דברים שנאמרו בת"א (מרכז) 4340-02-11 ג'אוו בר (92) הנדסה אורחית בע"מ נ' עו"ד אהרון ריבלין, כונס נכסים של חברת אופנהיימר ממתקי ירושלים בע"מ (פורסם בנבו, 2.5.2011):

הענקתו של סעד הצהרתי נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט (ראו למשל: ע"א 227/77 בנק ברקליס דיסקונט בע"מ נ' ברנר, פ"ד לב(1) 85, 88 (1977) (להלן: "ענין ברקליס"), ע"א 4076/00 נצחון צמורה בראשון בע"מ נ' מירם זמברובסקי בע"מ, פ"ד נו(3) 41, 46 (2002)). אשר על כן, אף בנסיבות בהן לכאורה התובע זכאי להצהרה המבוקשת על ידו מוסמך בית המשפט לקבוע כי לא יינתן למבקש הסעד ההצהרתי. דברים אלו מקבלים משנה תוקף כאשר הסעד ההצהרתי מבוקש כסעד יחיד. במקרה זה "על התובע להוכיח את קיומו של אינטרס לגיטימי המצדיק מתן סעד הצהרתי גרידא" (ההדגשות במקור – ב.א.). (ה"פ (מחוזי מרכז) - 6341-05-09 טבע תעשיות פרמצבטיות בע"מ נ' מנהל אגף המכס והבלו (פורסם במאגרים משפטיים, (פורסם בנבו), 12.11.2009) בפסקה 6 בפסק הדין (להלן: "ענין טבע").

לשון אחר: במקרים בהם לא הציג התובע אינטרס לגיטימי המצדיק מתן סעד הצהרתי כסעד יחיד על בית המשפט להימנע מדיון לגופה של התובענה ובית המשפט מוסמך אף למחוק את

התובענה על הסף, שכן בהעדר טעם לגיטימי למתן הסעד ההצהרתי כסעד יחיד העומד בפני עצמו, הרי שאף אם יוכיח התובע את כל האמור בתביעתו עדיין לא יהיה זה ראוי להעניק לו את הסעד ההצהרתי המבוקש על ידו בתביעתו. בע"א 656/79 גרינפלד נ' קירשן, פ"ד לו(2) 309, 316 (1982)) קבע בית המשפט העליון כי בית המשפט ימנע מלתת סעד הצהרתי, בין היתר, במקרים בהם "...השאלה המוצגת לפני בית המשפט היא אקדמית גרידא, או שמבקש ההצהרה אינו יכול להצביע על עניין ממשי שיש לו בפתרון הבעיה המוצגת לפני בית המשפט, או כאשר בידי תובע הסעד היכולת לתבוע סעד מהותי כדבר שבזכות" [ההדגשה אינה במקור – ב.א.]. (וראו גם 9580/05 גליקלד נ' צ'ורני (צ'רנוי) (פורסם במאגרים המשפטיים, [פורסם בנבו], 10.9.2007) בפסקה 6 בפסק הדין (להלן: "ענין גליקלד").

138. ועוד נקבע שם כי התובעת באותו מקרה אף לא הצליחה להוכיח קיומו של אינטרס לגיטימי המצריך ניהולה של תובענה לסעד הצהרתי גרידא כאשר ברי כי ביכולתה לתבוע כבר עתה סעדים אופרטיביים נוספים המגיעים לה על פי טענותה, ומכל הנימוקים הנ"ל דין התביעה להימחק על הסף. זאת משום שברור כי ההליך המשפטי האמור לא יהווה סוף להתדיינות המשפטית בין הצדדים וכי אין בו למצות את ליבון המחלוקת ביניהם

139. דווקא המקרים והעניינים אליהם מפנה המבקש בסעיפים 22 ו 23 לתשובתו מיום 25.12.2019 – הם אלו המביאים למסקנה כי לא קיימת סמכות במקרה שלפנינו לבית משפט נכבד זה וכי הסמכות נגזרת משאלת הסעדים המבוקשים ומשאלת הסמכות לבית משפט אחר לתת את הסעדים המבוקשים, חרף הסתמכות על סמכותו השירותית של בית משפט נכבד זה.

ההליך אינו מתאים לידון כהמרצת פתיחה

140. ניכר לעין אף ממבט ראשון, כי לפנינו מקרה שאינו מתאים לידון בדרך של המרצת פתיחה. רושם חזק זה נוצר כבר מתחילה, עם סקירת מטרותיה והוויתה של המרצת הפתיחה, אשר אמורה להיות דרך מהירה לניהול הליך משפטי ולדיון בתובענה, שכן במסגרתה למשל, אין צורך בכתיבי טענות רבים ובניהול שלב הוכחות. על כן ברור לכל כי זהו הליך אשר מתאים כאשר הדיון נסוב על עניינים שאינם מורכבים מבחינה עובדתית.

141. לא כך הדבר במקרה שלפנינו. המחלוקת העובדתית שבין הצדדים במקרה זה רחבת יריעה היא ומקיפה כמעט את כל עובדות המקרה ופרטיו, למעט עצם ביצוע הפרסומים והעובדה שהמשיבה ביצעה אותם. על כן ובשל הצורך לברר את העובדות לאשורן, לא תצלה כאן הדרך של המרצת פתיחה לשם יישוב הסכסוך המשפטי.

142. למבקש טענות עובדתיות רבות הנוגעות להתנהלות המשיבה ובעלי תפקידים מטעמה, אודות שיתוף פעולה בדרכים שונות בינה ובינם לבין גורמים שונים ומשונים, בארץ ובחו"ל. אודות התנהלות שמטרתה לפגוע בו באופן מתואם ומתוזמר וכולי כיד הדמיון הטובה עליו. כל אלה מוכחות כמובן על ידי המשיבה אך יש צורך בבירור עובדתי מפורט לשם בירור והוכחת טענות אלו. בירור זה אינו מתאים להליך של המרצת פתיחה.

143. גם בהיבט הסעדים המבוקשים – דומה כי קיימת למבקש בעיה. גם אם היה רוצה המבקש לתבוע סעדים אופרטיביים במסגרת ההליך שלפנינו - הסעדים אותם הוא מבקש בתביעתו, למעט הסעד ההצהרתי, אינם מנויים במסגרת תקנה 249 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד 1984, כעניינים שאפשר לבקש בהם בהמרצת פתיחה. לא זאת ועוד, אלא שהעניינים אותם הוא מבקש להביא להכרעתו של בית המשפט, אינם מנויים גם בסעיפים 250-252 ואין להם כל ביסוס בתקנות ככאלה היכולים להינתן במסגרת המרצת פתיחה.

144. אמנם, נקבע כבר בפסיקה כי רשימת הקטגוריות שצוינה לעיל אינה רשימה סגורה, אך גם כאשר באים להרחיב את מכלול הסעדים היכולים להינתן במסגרת הליך המרצת פתיחה, יש להקפיד על שני מבחנים מהותיים ולעניין זה ראה ע"א 206/79 ריטנברג נ' ניסים, פד"י (3) 314.

145. המבחן הראשון שנקבע הציב את השאלה לפיה האם הדיון, מבחינת אופיו, ניתן לבירור בדרכי הראיה והטיעון של המרצת פתיחה, דהיינו הסתמכות בעיקר על תצהירים, הגבלת האפשרות להבאת עדים וכיו"ב). המבחן השני שאל האם זכותו של בעל הדין, בשל אופי הדיון בדרך מקוצרת זאת – לא תקופח. נדמה בבירור כי התשובה על שתי שאלות המבחן שהוצבו בפסיקה הוא ברור.

146. אין ספק כי במסגרת הליך מקוצר בו לא יוכל להפריך באמצעות עדויות, ראיות ועדים את מצבור הטענות העובדתיות המסולפות של המבקש, וכך תפגע ותקופח קשות זכותה של המשיבה. לא זאת ועוד, אלא שכפי שצוין כבר לעיל, אופי הדיון אינו מתאים להליך ההמרצה בשל המחלוקת העובדתית העמוקה שבו ובשל העובדה שהבירור העובדתי מהווה חלק נכבד מן המחלוקת. לעניין זה ראה גם האמור בע"א 137/74 פורת נ' סולומינסקי, פד"י (2) 602, 604.

147. כידוע תקנה 258 לתקנות סדר הדין האזרחי, מסמיכה את בית המשפט, בכל אחד משלבי הדיון, לבטל את המרצת הפתיחה ולהפנות את בעלי לפסים של תובענה בדרך הרגילה. עוד מוסמך בית המשפט לדון בה כאילו היתה תובענה רגילה ולהורות על הגשת כתבי טענות מתאימים (לעניין זה ראו גם אצל אורי גורן בעמ' 727).

סיכום

148. מהעולה לעיל יתבקש בית המשפט הנכבד להורות על דחיית ו/או מחיקת בקשתו של המבקש, על הסף ומהנימוקים שצוינו לעיל. לחילופין מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על עיכוב הדיון עד לגמר בירור התביעה הראשונה בין דרוקר לסוריאו והתביעה הנוספת בין המשיבה ובעלי התפקידים מטעמה ודרוקר לבין המבקש ובא כוחו.

149. לחילופי חילופין יתבקש בית המשפט הנכבד להורות על העברת התביעה למסלול דיון רגיל בהתאם לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

150. ברי כי בנסיבות העניין אין גם כל דחיפות בבירור התביעה ואין להיעתר לבקשת המבקש לקיום דיון "דחוף" בבקשתו.

151. עוד מתבקש בית המשפט הנכבד, ככל שלא יסלק את התביעה על הסף – להורות על דחייתה לגופה ולחייב את המבקש בהוצאות משפט ריאליות ואף עונשיות בשים לב לפועלו המתמשך בהגשת תביעות השתקה, בשימוש לרעה בהליכי משפט, בהפגנת בריונות משפטית וציבורית כלפי עיתונאים וכלי תקשורת ועוד. כן יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המבקש בשכ"ט עו"ד המבקש לרבות מע"מ כחוק ובצירוף הצמדה וריבית כדין מיום פסיקת כל רכיבי ההוצאות שהתבקשו לעיל ועד ליום התשלום בפועל.

152. כן יתבקש בית המשפט לשקול בנסיבות העניין הוצאת צו חוסם נגד המבקש מלהגיש תביעות נוספות נגד כלי תקשורת ועיתונאים שונים העוסקים בסיקור עניינים משפטיים להם הוא צד ואין לגביהם מגבלות איסור פרסום – גם זאת בשל התנהגותו המתמשכת בהקשר זה. טיעונים מורחבים לעניין זה יוגשו על ידי המשיבה, לאחר שיוכתו דפוסי התנהגותו החוזרים והפסולים של המבקש.

אלעד מן, עו"ד
דש"ן מס': 34720
מנחם בלין, רמת גן 52681
בית גיבור ספורט - קומה 13
טל: 03-6114488

אלעד מן, עורך דין
ב"כ המשיבה

תצהיר

אני, שוקי טאוסג, ת.ז. 033081308, לאחר שהוזהרתי כי עליי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת בכתב כדלקמן:

1. אני עושה תצהירי זה בתמיכה לתשובה להמרצת פתיחה "דחופה" בה"פ 9333-12-19 סוריאנו נ' העין השביעית, בבית המשפט המחוזי בתל אביב, בפני כבי הנשיא איתן אורנשטיין.
2. אני משמש כעורך הראשי של אתר "העין השביעית" המופעל על ידי המשיבה.
3. המבקש הוא איש עסקים אמיד שמקום מושבו בבריטניה. ככל הידוע למשיבה ולי וכעולה ממידע שנחשף לאורך השנים ואף מפרסומים וכתבי טענות שהוגשו בענייניו של המבקש ובין השאר גם על ידו עצמו, מדובר באיש עסקים בינלאומי העוסק בין השאר, בתחומי האבטחה, המודיעין, הנדל"ן, הסחר הצבאי, האמרגנות ועוד.
4. סוריאנו קשור למספר חברות הרשומות באנגליה ובארה"ב, בראשן חברת הביטחון והמודיעין USG. סוריאנו מוצג בתקשורת כאיש סודו ומקורבו של ראש הממשלה בנימין נתניהו, ובא-כוחו עורך דינו, אילן בומבך, הציגו כידידו של ראש הממשלה נתניהו. תצהיר של אדם בשם דורון סטמפלר שהוגש במסגרת ההליך המשפטי הראשון, המנוחל בין סוריאנו לדרוקר, אף טען כי סוריאנו ניסה להשתמש בקרבה זו לצרכים עסקיים.
5. סוריאנו עמד במרכזן של מספר רב של כתבות ותחקירים בארץ ובעולם, הנוגעות לפרשה הנטענת של האזנות לקציני משטרה ולפרשיות נוספות שאירעו קודם לכן ומאוחר יותר.¹

¹ לפרסומים שונים הנוגעים לסוריאנו, ראו בקישורים הבאים (מבלי שמדובר ברשימה סגורה או ממצה):
בפרשת החאזנות:

<https://www.globes.co.il/news/article.aspx?did=1001223449>

<https://news.walla.co.il/item/3135104>

<https://www.maariv.co.il/journalists/Article-624499>

<https://www.youtube.com/watch?v=28naHDIiG4>

<https://www.bhol.co.il/news/893494>

<https://www.israelhayom.co.il/article/535145>

<https://www.20il.co.il/%D7%A0%D7%AA%D7%A0%D7%99%D7%94%D7%95-%D7%9C%D7%90-%D7%94%D7%A4%D7%A2%D7%9C%D7%AA%D7%99-%D7%90%D7%99%D7%A9-%D7%A0%D7%99%D7%A1%D7%99%D7%95%D7%9F-%D7%9E%D7%92%D7%95%D7%97%D7%9A-%D7%9C%D7%A7%D7%A9/>

בפרשה הקשורה לכוכב הכדורגל דייגו ארמנדו מרדונה:

https://www.lepoint.fr/monde/intelligence-economique-l-etrange-m-soriano-07-02-2019-2292168_24.php

בפרשה הקשורה לזימונו של סוריאנו להגיע לעדות בוועדת המודיעין של הסנאט החוקרת את פרשת המעורבות הרוסית בבחירות בארה"ב:

<https://www.politico.com/story/2019/06/05/senate-intelligence-committee-british-security-consultant-1353675>

<https://www.fimesofisrael.com/report-us-senate-asks-to-interview-israeli-brit-in-connection-with->

הפרסומים שהובאו בהפניות להערות שוליים מהווים רשימה חלקית בלבד ומהם עולה תמונה ברורה לפיה סוריאנו הוא דמות ציבורית שעיתונאים בארה"ב, אירופה וישראל מגלים בה עניין, וכותבים על אודותיה. על אף זאת, בחר סוריאנו מסיבותיו שלו שיובהרו בהמשך כתב הגנה זה, שלא לתבוע אותם, אלא להתמקד ב"טרף קל" ובמסע התביעות נגד עיתונאים עצמאיים וכלי תקשורת קטנים.

6. המשיבה היא עמותה רשומה שנוסדה ב 1.3.2015 ואשר מפעילה, בין היתר, ומאז שנת 2015, אתר אינטרנט עיתונאי מוכר ומוערך בשם "העין השביעית", בכתובת: www.the7eye.org.il. זאת בניגוד למצגים אותם מנסה לייצר המבקש, כאילו המשיבה מפעילה את האתר עוד קודם לכן (ראו למשל סעיף 19 לבקשה שם טוען המבקש כי המשיבה מפעילה את האתר משנת 2008).

7. "העין השביעית" נוסדה ככתב-עת ב-1996 על-ידי כמה מבכירי העיתונאים והחוקרים בישראל, שפעלו תחת מסגרת ההפעלה של המכון הישראלי לדמוקרטיה. במהלך השנים פורסמו בה כתבות ומאמרים פרי עטם של העיתונאים והחוקרים המובילים בישראל, וגם אתר אינטרנט נמנים על כותביה עיתונאים וחוקרי תקשורת מהמוערכים בישראל.

8. האתר עלה לרשת ב-3 במרץ 2008 כגלגולו המקוון של כתב-העת "העין השביעית", שראה אור בין ינואר 1996 לינואר 2008. כתב-העת המודפס יצא לאור מתחילתו בחסות ובמימון המכון הישראלי לדמוקרטיה. גם אתר "העין השביעית" הוקם ופעל מתחילתו בחסות ובמימון המכון הישראלי לדמוקרטיה. בשנים 2010–2012 השתתף במימון האתר בית-הספר לתקשורת של המסלול האקדמי, המכללה למינהל. **כאמור, ב-1.4.2015 עבר האתר**

<https://www.thedailybeast.com/senate-intelligence-committee-seeks-closed-door-interview-with-british-security-consultant-walter-soriano>
https://www.lepoint.fr/monde/etats-unis-un-agent-israelien-vise-par-l-enquete-sur-l-ingerence-russe-21-06-2019-2320214_24.php
<https://www.telegraph.co.uk/news/2019/07/22/russian-oligarchs-britain-scrutinised-us-investigation-election/>
<https://www.maariv.co.il/news/world/Article-702439>
<https://www.israeldefense.co.il/he/node/38953>

פרסומים אחרים נוגעים לקשריו הנטענים של סוריאנו עם ממשל פוטין :
<https://trump-russia.com/2019/06/07/walter-soriano-the-security-consultant-for-russian-oligarchs-and-diego-maradona/>
<https://forensicnews.net/2019/07/14/walter-soriano-the-covert-operative-for-russian-and-israeli-elite/>
<https://www.inquisitr.com/5531083/walter-soriano-vladimir-putin-ties-report/>

בפרשת מכירת המסוקים לצבא גיאורגיה :
<https://www.themarket.com/law/premium-1.7659325>

בפרשת הבדיקה המשטרתית אם ניתנו הטבות לחברה מקסיקנית מכספי ציבור :
<https://13news.co.il/item/news/politics/state-policy/netanyahu-soriano-297573/>
<https://www.kan.org.il/item/?itemid=55140>
<https://www.kan.org.il/item/?itemid=55190>
<https://www.maariv.co.il/news/politics/Article-707656>

להיות מופעל על-ידי עמותת "העין השביעית – עיתונות עצמאית, חוקרת וחופשית", היא המשיבה.

9. אתר "העין השביעית" הוא הזירה היחידה בישראל המוקדשת לביקורת על התקשורת. מאז 1996, תחילה ככתב-עת מודפס ומ-2008 כאתר אינטרנט, עוקבת מערכת "העין השביעית" אחרי העיתונות והמדיה במטרה לשמש כתובת עבור העיתונאי המעוניין בתקשורת עצמאית, חופשית וחוקרת; ולהיות מורה נבוכים לאזרח המעוניין לצרוך תקשורת באופן מושכל, לחוקר התקשורת ולסטודנט.
10. "העין השביעית" היא זירה בלתי תלויה, ללא קשרים או מחויבות כלשהי לגופים שאותם היא מסקרת, ללא מורא וללא משוא פנים. "העין השביעית" פועלת בזכות קוראיה ותמיכות ציבוריות, וקיומה מתאפשר באמצעות תרומות ועבודת המערכת.
11. "העין השביעית" תופסת הן את הביקורת והן את התקשורת במובנם הרחב. תקשורת אינה רק אוסף פרסומים, אלא זירה מרכזית המקשרת את תחומי החיים והחברה השונים ומעצבת אותם, מסביבה ועד פוליטיקה, מבריאות ועד כלכלה, מתרבות ועד ביטחון. "העין השביעית" עוסקת בנושאים אלו, מהזווית התקשורתית, וכשהדבר נצרך מרחיבה את מנדט העיסוק שלה גם מעבר לזווית זו.
12. "העין השביעית" מעלה על נס הנגשה של מסמכי מקור הנחשפים במסגרת הבירור העיתונאי, מתוך תפיסה שלפיה המידע שמגיע לידינו אינו רק שלנו, אלא של כלל הציבור – לרבות חוקרים ועיתונאים מכלי תקשורת אחרים. במסגרת מדור "הגנזך" ובשיתוף עמותת "הצלחה" מציעה העמותה לציבור מסד נתונים יחיד מסוגו של מסמכים ראשוניים בתחום התקשורת, בהם כאלו שנחשפו על-ידי "העין השביעית" באופן בלעדי. כך גם מונגשים לציבור במסגרת דיווח על הליכים משפטיים, מסמכי המקור העיקריים (כתבי תביעה, הגנה ותשובה ובקשות מהותיות המוגשות בהליך והתשובות להם, עתירות ותשובות להן וכו' וכן החלטות שיפוטיות ופסקי דין) הנוגעים להליך, בצד הסיקור העיתונאי שלהם.
13. הגנזך אינו פועל רק בכל הנוגע למבקש. גם הפניה הכללית המופיעה במסגרתו למסור למערכת מידע ומסמכים אינה נוגעת רק לענייניו של המבקש (כפי שהוא טוען באופן שגוי) אלא בקשר למלוא העניינים בהם עוסקת המשיבה ובהם עוסק "הגנזך". יעיד על כך נוסח פניה זו – "גולשים המחזיקים בידיהם מסמכים שיש תועלת בחשיפתם לאור השמש מוזמנים לפנות אלינו ולמסור אותם באמצעות כתובת האימייל contact@the7eye.org.il".
14. נוסף על כך מפורסמת באותו מדור (הגנזך) אף הבהרה באשר לאופן בו יש לעשות שימוש בתכנים המופיעים בו וכך נאמר שם – "עשיית שימוש כלשהו, לרבות עיון, קריאה והסתמכות על מסמכים כשהם לקוחים מתוך מדור זה, היא בבחינת הסכמה מכללא מצדו של עושה השימוש לעשות זאת באופן הוגן וסביר ובהתאם לכל דין, תוך הימנעות מהפרת זכויות כלשהי. המסמכים הנכללים במדור מפורסמים כפי שנתקבלו, ול"הצלחה" ו/או

ל"העין השביעית" אין ולא תהיה כל אחריות ו/או שליטה על תוכנם, צורתם, שלמותם וכיו"ב".

15. באשר לטענותיו המופרכות החוזרות ועוברות כחוט השני לאורך כתבי טענותיו, כאילו המשיבה ובעלי התפקידים מטעמה משתפים פעולה, רוקמים מזימות ופועלים בדרכים שונות ביחד עם כלי תקשורת אחרים בארץ ובחו"ל כדי להזיק למבקש – אין למשיבה אלא להכחישן נמרצות בהיותן הזיות ובדויות ורחוקות מכל מציאות ואמת. כל הטענות האלה מוכחשות וחובת הוכחתן על המבקש. עניין זה מדגיש אף את אי התאמת ההליך לדרך הדיונית בה בחר המבקש ועל כן יש לסלק את תביעתו ולחילופין לעכבה ולחילופי חילופי להעבירה לדיון "בפסים רגילים" בהתאם לסדר הדין הרגיל לדיון בתביעות אזרחיות.

הסיקור של ענייני משפט הנוגעים לעיתונאים, לעיתונות ולחופש ביטוי ועיתונות על ידי

המשיבה

16. משך שנים ארוכות ובאופן מתמיד ותדיר, מסקרת מערכת "העין השביעית" הליכים משפטיים שונים הנוגעים לשוק התקשורת, כלי תקשורת, עיתונאים ועיתונות בסוגיות שונות ומגוונות. בין הנושאים המסקרים ניתן למצוא סוגיות של חופש ביטוי ועיתונות, הליכים הנוגעים להעסקת עיתונאים ולשוק העיתונות, סוגיות מסחריות וכלכליות הנוגעות לתקשורת ועיתונות, רגולציה של תקשורת ועיתונות, ענייני לשון הרע, פרטיות ואיסורי פרסום שונים, נושאי חופש מידע, עתירות נגד גורמי שלטון וממסד בנושאים שונים הקשורים לתקשורת ועיתונות ועוד. סיקור זה נעשה תוך הקפדה על כללים מקצועיים ואתיים ומתוך גישה של סיקור הוגן, עיקרון זכות הציבור לדעת והחובה המקצועית והמוסרית להביא לידיעת הציבור עניינים שיש בהם עניין ציבורי.

17. מתוך דיווחים רבים מספור המצויים באתר ובארכיונו, נוכל להביא דוגמאות שונות מן השנים האחרונות המעידות על טיב ההליכים שסקרו, מגוון הדמויות המסקרות וסוגי ההליכים. כך למשל סוקרה בהרחבה תביעתה של ענת קם נגד הוצאת עיתון הארץ ואחרים בעניין נזקים שנגרמו לה לכאורה לאחר שנחשפה כמקור לכתבות שפורסמו על ידי העיתון והעיתונאי אורי בלאו.²

18. עוד יצוין כי בא כוחו של המבקש, הוא זה שייצג ומייצג את ענת קם בהליכים אלו ואף התרשם באופן אישי מהסיקור המקצועי והמתמיד של פרשה זו על ידי המשיבה ובמיוחד על ידי פרסיקו ואף טרח להתמיא לו בעל-פה ובכתובים על עבודתו החרוצה, המקצועית והמעמיקה.

19. בין השאר ולאחר שפרסם הכתב אורן פרסיקו ידיעה שעסקה בפסק הדין שבין ענת קם להוצאת עיתון הארץ, כתב בומבך לפרסיקו ב 27.12.2018 בשעה 17:01 "שמע אתה תותח שאין דברים כאלה. היכולת שלך לסכם פסק דין כזה במהירות היא מדהימה". לאחר

² לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו ראו בקישור : <http://bit.ly/zZPkkHa>

שפרסיקו השיב "אה, תודה רבה", הוסיף בומבד: "אני באמת נפעם". מעבר לכך התקבלה למשל אצל פרסיקו שיחת טלפון מבומבד ב 6.2.2018, בה ניסה לעניין אותו בסיקור תביעה נגד שידורי קשת משום ש"אני יודע שבעניינים של התקשורת אתה מאוד חרוץ".

20. דוגמאות נוספות לסיקור הליכים משפטיים כאמור לעיל ניתן היה למצוא בסיקור פרשת תביעתו של חבר הכנסת אורן חזן נגד עיתונאי חדשות 12 עמית סגל בשל תחקיר שפורסם אודותיו,³ תביעתם של דדי הברפלד ואסף לרמן נגד חדשות 12 בעניין סיקור נושאים הקשורים למחאת "כיכר אתרים" בתל אביב,⁴ עתירת חופש המידע של רביב דרוקר (הנתבע 1 בהליך הנוסף שבין הצדדים) בעניין שיחות שנוהלו בין ראש הממשלה בנימין נתניהו, שלדון אדלסון ועורך "ישראל היום", עמוס רגב,⁵ תביעת לשון הרע שהוגשה נגד העיתונאית שרון שפורר בגין פרסומים אודות חברת אורבן נדל"ן ואחד מבעליה שפעל כסוחר נשים,⁶ תביעתו של יו"ר לשכת עורכי הדין לשעבר והלשכה עצמה, נגד אותה שרון שפורר בגין כתבות שפורסמו באתר "המקום הכי חם בגיהנום",⁷ תביעת תאגיד המזון זוגלובק נגד דוד שטרן, שם נתבע בלוגר בגין פרסומים הנוגעים לטענות לזיהום תעשייתי,⁸ תביעת העתק של מר בן-ציון סוקי נגד העיתונאית אילנה דיין ומערכת "עובדה" בגין פרסומים הנוגעים לפרשות הרב יאשיהו פינטו ותביעת המשך שלו נגד אתר "וואלה",⁹ תביעתו של עו"ד אריאל שמר נגד העיתונאי יפתח בריל, ב"כ קבוצת ידיעות אחרונות בגין פרסומים בקבוצות דיון וברשתות חברתיות,¹⁰ תביעת בני הזוג נתניהו נגד העיתונאי יגאל סרנה בשל פרסומי דיבה נטענים ברשת חברתית,¹¹ תביעת בני הזוג נתניהו נגד העיתונאי בן כספית בשל פרסומי לשון הרע נטענים,¹² תביעתו של סרן ר' נ' אילנה דיין, "עובדה" ונתבעים נוספים בשל שידור כתבה המכילה לשון הרע לטענתו ועוד.¹³ כאמור, אלו רק דוגמאות ובאתר ניתן למצוא סיקורים של הליכים משפטיים רבים נוספים.

21. כך סיקרו המשיבה והפועלים מטעמה גם את המבקש וענייניו. שורת הפרסומים הלכה והתארכה מטעמים ענייניים וכפועל יוצא לצעדי השונים של המבקש, ההליכים המשפטיים שיזם וניהל, פניותיו, דרישותיו ואיומיו והתגובות להם מצד הצדדים

³ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZN2nJt>

⁴ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZHXIbG>

⁵ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZJojoJ>

⁶ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZLNfmf>

⁷ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZJsp0g>

⁸ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2Lingbf>. עוד מעניין להזכיר בחקשר זה כי התובעת באותם הליכים ביקשה שלא להתיר לפרסם פרטים על ההליך. בדחותו את הבקשה קבע, בית המשפט שם "דיון בדלתיים פתוחות, מאפשר ביקורת ציבורית על הרשות השופטת, מבסס את עקרון חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת, ושומר על תקינות ההליך השיפוטי ואמון הציבור במערכת המשפט. החד התקשורתי לו זוכה ההליך, ככל שקיים, וזאת כתוצאה מהסוגיה המרכזית אשר עולה בו, אינו מצדיק סטייה מעיקרון פומביות הדיון, כאשר כבר נקבע בפסיקה כי החשיפה הפומבית של תהליך הנה חלק מ'המחיר' אותו משלמים בעלי הדין בתביעה אזרחית בכלל, ובתביעת לשון הרע בפרט" (ראו ת"א 23048-12-17). טענותיו הנמשכות של המבקש, גם באמצעות בא כוחו על נזקים שונים הנגרמים לו בשל החשיפה והחד התקשורתי להם זוכים ההליכים המשפטיים המנוהלים על ידו, ראויים לאותה תשובה. זאת אף במידה גדולה יותר של הצדקה נוכח זהות הצדדים, הפרטים העובדתיים העולים מכתבי הטענות ומשמעותם לחיים הציבוריים בישראל.

⁹ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2LjUCqA>

¹⁰ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2ZOnlYv>

¹¹ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2UE3yde>

¹² לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2UDRZCI>

¹³ לקריאת פרסומים שונים הנוגעים לסיקור פרשה זו, ראו בקישור: <http://bit.ly/2UFvIV4>

המעורבים האחרים (בשלל ההליכים והעניינים להם הוא צד). דומים הדברים למי שהצית שריפה וכעת הוא מתלונן על החום שנוצר בעקבותיה. המבקש הוא שיזם הליכים ופעולות שיש בהם עניין ציבורי ופומביותם ברורה וכעת הוא מתלונן כאחרון המסכנים על הנזק הנגרם לו בשל פעולות אלו.

תמצית האירועים העומדים בבסיס התביעה דכאן

22. כפי שנכתב על ידי המשיבה כבר בעבר - תחילתה של פרשה זו במסגרתה שם לו המבקש למטרה לרדוף את המשיבה ובעלי תפקידים שונים בה, בסיפור אחר, שאינו נוגע לעין השביעית. המבקש בחר להגיש בתחילת שנת 2018 (19.2.2018) תביעה אישית נגד רביב זרוקר, המתנהלת גם היא בבית משפט השלום בתל אביב-יפו (ת.א. 43260-02-18). רק מאוחר יותר ובשל טענות שונות שהעלה בחוסר תום לב ותוך שימוש לרעה בהליך המשפטי, פתח המבקש בהליכים משפטיים כלפי המשיבה ואחרים – כשהוא מנסה לנצל את כוחו לשם כפיית רצונו על המשיבה ולשם השתקת כל פרסום אודותיו. עניינים אלו פורטו בהרחבה במסגרת כתב הגנתה של המשיבה באותו הליך (ת.א. 32058-05-19) ואין צורך לחזור עליהם אלא על דרך ההפניה.

23. משום מה – בחר המבקש שלא לצרף לכתב טענותיו בהליך דכאן את כתב התביעה המתוקן שהגיש – על טענות נוספות שכלל בו (כמו למשל תלונות על אי פרסום כתבי טענות מטעמו באתר המשיבה). כתב תביעה זה מצורף כעת כנספת ב'. חוסר תום לב זה גם הוא ראוי שיילקח בחשבון על ידי בית המשפט הנכבד.

24. כעת הרהיב עוז המבקש והוסיף טענות נוספות במסגרת הליך נוסף – כדי להמשיך ולהטריד את המשיבה ובעלי התפקידים בה וכדי להלך עליהם אימים בדרכי השתקה ובריונות משפטית. זאת תוך היפוך ציני של היוצרות וטענות "קוזאק נגזל", לפיהן מדובר בפעילות בריונית ומפירת חוק דווקא של המשיבה ובעלי התפקידים בה – שנתבעו על ידו אישית. טענות אלו, טוב היה להן לולא נשמעו ומעת שנשמעו יש לדחותן ולהדוף אותן בשתי ידיים ובנחישות המתבקשת.

25. אכן – אחד המדורים באתר האינטרנט של המשיבה, נקרא הגנוז. מדובר בפרויקט משותף למשיבה ולעמותת הצלחה, המנגיש מסמכים שונים בעלי עניין ציבורי שנמסרו והתקבלו מכח הדין והם גלויים לציבור. מסמכים אלו נלווים לדיווחים השוטפים באתר, לעיתים רבות מוצגים גם במסגרת הדיווח השוטף וכקישור ישיר אליו) והמבקש ובא כוחו מודעים לכך היטב ומעולם לא הלינו, עד להגשת הליך זה (וכן במרומז במסגרת כתב התשובה להליך התלוי והעומד בין הצדדים) על עצם פרסום מסמכים אלו (כתבי טענות, פסקי דין, החלטות וכיו הנוגעים להליכים משפטיים שמנהל המבקש ואשר עליהם דווח).

26. ויודגש – כתבי טענות רבים ומסמכים נוספים על מסוקרים נוספים, אנשים, ארגונים, תאגידים ועוד, מפורסמים תדיר בדיווחי האתר ובצמוד לאותם דיווחים – ולא רק בקשר

למבקש. זאת באופן הידוע לו ולבא כוחו היטב. גם במסמכים הנוגעים לחברות ולגופי תקשורת, מופיעים פרטים אודות אנשים המעורבים בפעילותם באופן הדומה לזה שנעשה לגבי המבקש. כך יוצא שהמבקש אינו מיוחד, חריג או קורבן לפעולה חריגה כלשהי מצד המשיבה או מי מטעמה.

27. יתרה מזאת. בכתבי טענותיו של המבקש במסגרת ההליך האחר בין הצדדים – הליון המבקש כי כתב טענות שלו (כתב התביעה המתוקן שלא צורף על ידי המבקש), שם – הוא טוען בסעיף 93 לכתב ההגנה המתוקן שהגיש כי הימנעותם (הנטענת והמוכחשת) של הנתבעים שם (בהם המשיבה) מלצרף ולפרסם את כתב התביעה שהגיש היא מעשה זדוני הפוגע בו – ממש כך!!

93. בראש ובראשונה, הנתבעים 2-4 נמנעו מצירוף כתב התביעה שהגיש כעת התובע!). בעוד כתבי התביעה וההגנה בתביעת התובע נגד דרוקר פורסמו באתר, הנה כאן הם בחרו להימנע מפרסום כתב התביעה, אף שהתובע נתן את ברכתו לכך, בודעו כי בכך יהיה כדי להציג את האמת העובדתית

כולה, ובשלמותה. על כן, בחירתם המודעת להימנע מצירוף כתב התביעה, חרף מנהגם רב השנים לעשות כן בדיווחים אודות הגשת הליכים משפטיים, מעידה על זדון כנגד התובע.

28. הפכנו והפכנו בטענות המבקש ולא הצלחנו להבין לעזרת מי יש להיחלץ – ימינו הטוענת כי עוול וזדון יש באי פרסום כתבי טענות שלו, או שמאלו המבקשת להסירם בשל פגיעה משמעותית בפרטיותו. רק למבקש פתרונים.

29. ועוד יש לציין ולהדגיש – המבקש אינו מבקש להסיר רק את מסמכי המקור מן האתר ולקבוע כי הם מפריס את פרטיותו אלא גם את הדיווחים השונים אודותיו. ברי כי סעדים אלו הם בבירור מחוץ לגדרי הסמכות של בית משפט נכבד זה בהיותם אופרטיביים ולא רק הצהרתיים וממילא גם המבקש עצמו בחר להגיש תביעות לבית משפט השלום בגין טענות שונות שנגעו לפרסומים אודותיו – אותם הוא מבקש כעת להסיר גם במסגרת הליך זה. אין להיעתר לדרך פעולה זו הגורסת כי כל המרבה הרי זה משובח וכי ככל שירבה המבקש הליכים נגד המשיבה והפועלים מטעמה כך תצמח לו טובה גדולה יותר.

30. יצוין כי מלוא טענותיו של המבקש לעניין היתר העיון שניתן לאורן פרסיקו (היתר עיון הוא זכות המוענקת אישית לאדם ולא לארגון, גוף או לתאגיד), דינן להידחות גם הן. פרסיקו, ככתב האתר המופעל על ידי המשיבה, עשה שימוש בהיתר העיון שלו בדיוק למטרה שלשמה ניתן לו – דיווח עיתונאי לציבור אודות הליכים משפטיים, כתבי טענות והחלטות. העובדה כי המבקש החליט מסיבותיו לפתוח בהליכים משפטיים נגד המשיבה ובעלי תפקידים בה, ובהם גם פרסיקו, אינה משנה עניין זה ואינה משנה את תכלית מתן ההיתר.
31. כאמור לא נפל כל פגם בפעולותיו של פרסיקו שנעשו בהתאם להיתר העיון שניתן לו ובהתאם לתנאיו. פרסיקו והמשיבה אינם פועלים בניגוד עניינים והמשך עבודת הסיקור העיתונאי של המבקש במקביל להליכים המשפטיים המתנהלים בין הצדדים שנכפו עליהם על ידי המבקש, אינו בגדר ניגוד עניינים. המשיבה והאתר אף מקפידים על מתן גילוי נאות בקשר להליכים המתנהלים בין הצדדים ומכאן לא ברורות טענותיו של המבקש בהקשר זה.
32. קבלת טענותיו של המבקש תצמיח יש מאין כלי השתקה יעיל נגד עיתונאים מצד מושאי הסיקור שלהם. בהגישם הליך משפטי, יופסק הסיקור מפאת ניגוד עניינים מדומיין לו הם טוענים ובכך תצא ידם שלא בצדק על העליונה והם יקבלו את מבוקשם – השתקת הסיקור.
33. המבקש, סוריאנו, מקפיד על דפוס תביעה מובחן ובוחר בקפידה את יריביו המשפטיים. כך למשל הגיש, לרבות הליך זה, גם את ההליכים הבאים: התביעה הראשונה נגד דרוקר: 43260-02-18 סוריאנו נ' דרוקר. תאריך פתיחה: 19.2.18. תביעה שהוגשה בסמוך לה נגד האתר בחדרי חרדים ועיתונאים מטעמו 18293-03-18 סוריאנו נ' בחדרי חרדים בע"מ, מני גיורא שוורץ ומשה ברגמן. תאריך פתיחה: 8.3.18, תביעה נגד הבלוגר האמריקאי סילברסטיין 54630-05-18, סוריאנו נ' סילברסטיין. תאריך פתיחה: 25.5.18. החלטת הסילוק של תביעה זו זכתה לשני הליכי ערעור מטעמו של סוריאנו: 38104-03-19 (מחוזי), תאריך פתיחה: 17.3.19 ורע"א 4369/19 (העליון), תאריך פתיחה: 27.6.19, אשר נדחו גם הם. לפרסומים אלו התייחס גם דרוקר בכתב הגנתו (ראה בעמ' 4, סעיף ב.4, סעיפים 35 – 40). יודגש כי ריבוי כזה של תביעות דיבה נגד עיתונאים תוך חודשים ספורים ע"י תובע אחד הינו חריג ויוצא דופן ומעיד על התנהלות שיטתית ומכוונת לשימוש לרעה בהליכי משפט על מנת לסתום את הגולל על הדיון הציבורי בנושא אקטואלי.
34. כפי שתואר בפרסומי "העין השביעית", הגיש סוריאנו, באמצעות בא-כוחו בומבד, בפברואר 2018 תביעה אישית נגד עיתונאי חדשות 13 רביב דרוקר (ולא נגד חדשות 13 או נגד כלי התקשורת שבו נאמרו הדברים – גלי-צה"ל), משום שהזכיר את שמו בראיון לגלי-צה"ל. דרוקר נשאל בראיון האם סוריאנו הוא האיש שאליו מכוונת המשטרה בהדלפותיה, על אודות גורם שפעל כביכול למעקב אחר חוקרי ראש הממשלה נתניהו. דרוקר השיב בחיוב, אך הדגיש כי אין כל הוכחה לכך שסוריאנו אכן מעורב במעשים שכאלה. למרות זאת הוגשה נגדו תביעה. דרוקר טוען להגנתו בין היתר, כי התביעה של סוריאנו נגדו היא

תביעת השתקה שנועדה לסתום את פיו תוך פגיעה בחופש הביטוי, חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת.

35. כחודש לאחר שהגיש את התביעה הראשונה נגד דרוקר, במרץ 2018, הגיש סוריאנו תביעה נגד אתר "בחדרי חרדים" ושני עיתונאים בו, בדרישה לפיצוי בסך 300 אלף שקל. במוקד תביעה זו שני דיווחים שראו אור באתר וכללו מידע שפורסם קודם לכן בחברת החדשות (כיום חדשות 12) ותאגיד השידור הישראלי, לצד פרטים ביוגרפיים נוספים על סוריאנו ותצלום שבו פניו נראים באופן חלקי. חדשות 12 וכאן לא נתבעו על ידי סוריאנו. באתר "בחדרי חרדים" טענו להגנתם בין היתר, כי התביעה של סוריאנו נגדם היא תביעת השתקה וכי סוריאנו עושה שימוש לרעה בהליכי משפט. בסופו של דבר הסתיימה תביעה זו לאחרונה בלא שהמבקש קיבל לידי פיצוי כלשהו.

36. במאי 2018 הגיש סוריאנו תביעת דיבה שלישית, גם כן על סך 300 אלף שקל, הפעם נגד הבלוגר האמריקאי ריצ'רד סילברסטיין. תביעה זו הוגשה לאחר שסילברסטיין פרסם בבלוג שלו פוסט בעקבות הדיווח על סוריאנו בתאגיד השידור הישראלי. נגד תאגיד השידור הישראלי כאמור לא הוגשה תביעה. סוריאנו טען כי הבלוגר סילף את ממצאי התחקיר והכפיש את שמו. סילברסטיין טען כי כלל אין מקום לדון בתביעה של סוריאנו בבית-משפט ישראלי. בית-משפט השלום קיבל טענה זו, ובתי-המשפט המחוזי והעליון דחו את ערעורו של סוריאנו על החלטה זו.

37. או אז - הגיש סוריאנו את התביעה הרביעית, בסך 320 אלף שקל, הפעם נגד דרוקר, אתר "העין השביעית", טאוסיג ופרסיקו. סוריאנו טען בתביעתו באופן כוזב כי הפרסומים באתר "העין השביעית" נעשו בתיאום כלשהו עם דרוקר ולצרכיו. עוד טען כי הדיווח של האתר על התביעה הראשונה נגד דרוקר היה לא הוגן ופגע בשמו הטוב. בעקבות הדיווחים באתר "העין השביעית" על התביעה האמורה, התווספו לתובע ולעורך דינו בומבך, טענות, מענות ותלוות נוספות, שבעטיין הצטרף עו"ד בומבך כתובע נוסף, וסכום התביעה נגד "העין השביעית" תוקן ל-420 אלף שקל, כך שהתביעה כולה הועמדה על סכום של 580 אלף שקל.

38. אם כן, בתביעות הדיבה שהגיש נגד עיתונאים מאז תחילת השנה שעברה (ועוד היד נטויה) דרש סוריאנו (יחד עם בומבך במקרה אחד) פיצוי בסך כולל של קרוב ל-1.7 מיליון שקל.

39. המבקש אינו מגיש תביעות נגד כלי תקשורת "חזקים" אלא נטפל באופן אישי לעיתונאים וכותבים מסוימים ומתמקד בהטלת מוראו על כלי תקשורת קטנים שהוא סבור אולי שלא יעמדו בלחציו הכלכליים-משפטיים-בריוניים. כך בחר שלא לתבוע את גלי צה"ל על אף שדבריו של דרוקר עליהם נתבע באופן אישי נאמרו שם וכך בחר שלא לתבוע את חדשות 13, בה מועסק דרוקר. הוא גם בחר שלא לתבוע את תאגיד השידור הישראלי או את חדשות 12 אודות דיווחים שדיווחו אודותיו ואשר עליהם הסתמכו דיווחי "בחדרי חרדים" והבלוגר סילברסטיין - אותם דווקא כן החליט לתבוע וניהל הליכים שהעפילו עד לבית המשפט העליון - ולא צלחו. הוא גם בחר שלא לתבוע את עיתון "הארץ" / "דה מרקר".

40. כעת בא הליך זה ומוכיח שוב את שאינו דרוש הוכחה עוד - המבקש הוא בריון משפטי הבוחן כל העת את גבולות כוחו בעילות מעילות שונות, המנצל את משאביו ואת יתרונותיו

לפעול כנגד אלו שפעולותיהם בעולם אינן מוצאות חן בעיניו ואינן תואמות את רצונותיו ותכתיביו.

41. עוד יוער כי המבקש פועל באופן אגרסיבי בדרכים שונות לסכל כל פרסום עליו ובכל דרך אפשרית. כך פנה לרשת החברתית טוויטר בדרישה כי יוסרו ציוצים הנוגעים אליו ומפנים לפרסומים אודותיו. יצוין כי טוויטר סירבה לחסיר את הציוצים, כפי שהודיעה לגולשים. כך גם החל פונה ומאיים לאתר התחקירים האמריקאי "פורנזיק ניוז", המתמחה בסיקור ענייני ביטחון לאומי ושחיתות ציבורית, שפירסם כתבות ופרטים שונים אודותיו, אודות זימון שלו להופיע בפני ועדה בסנאט האמריקאי ופרטים נוספים שככל הנראה לא נשאו חן בעיניו, זאת למרות שהדבר דווח בהרחבה בעיתונות הבינלאומית, באתרים עיתונאיים ידועים ומוכרים כ"פוליטיקו" או ה"טלגרף", שלא נתבעו. לאחרונה הודה אף המבקש בתשובה לדרישות שהוצגו לו במסגרת הליכים מקדימים, כי אפילו לא פנה במכתב התראה לאתר פוליטיקו ולא נקט בהליך משפטי כלשהו נגדו. גם נגד העיתון הישראלי "דה מרקר" אשר פרסם פרסומים שונים אודות המבקש, לרבות דיווח בגין הליך זה – בחר המבקש שלא לנקוט הליכים על אף טענות שהיו לו אודות הסיקור שבאו לידי ביטוי בתגובותיו לעיתון.

42. עולה מדפוס פעולתו של סוריאנו, בעצמו ובאמצעות נציגיו כי הוא מנטר ועוקב באופן תדיר, מידי ושוטף אתר כל תג ותו הנכתב, נאמר או מפורסם עליו במקום כלשהו, בין אם בכלי תקשורת, רשת חברתית, רשת האינטרנט ושאר דרכי פרסום וכי התנהלותו זו מגיעה עד לכפייתיות בולטת ובלתי מתפשרת. גם בכך יש כדי להעיד על מגמות של "השתקה" העולות מפעילותו כלפי הנתבעים ואחרים.

43. עולה מכל המקובץ והאמור גם בכתב התשובה הנתמך בתצהירי זה, כי גם הליך זה של המבקש לוקה בכל תסמיני תביעה ההשתקה שנמנו לעיל. היא הוגשה בגין עניינים עובדתיים שיש בהם עניין ציבורי מובהק, מטרתה הוא לצנן את השיח הציבורי של המשיבה והבאים מטעמה ושל אחרים סביב סוריאנו ופעילותו וקשריו לדמויות ציבוריות שונות כולל ראש הממשלה בנימין נתניהו, עילתה פגיעה בפרטיות והיא עוקבת תביעות לשון הרע שסכומן גבוה מאוד ובמיוחד ביחס לאמות המידה בפסיקה, מתקיימים בה פערי כוחות מובהקים בין תובע לנתבעים והיא תביעה קלושה, חלושה וזניחה. הנה כי כן – תביעת השתקה במלוא תפארת המליצה.

44. ואולי יותר מכל מעידים דבריו של המבקש עצמו על כוונותיו ומניעיו כשהוא מציין בריש גלי שחעובדה כי לא פעל נגד אתר החדשות "forensic news" והפועלים מטעמו בשל קיומה של חקיקה במדינת קליפורניה, שם מתגוררים מייסדי האתר אליבא דהמבקש, שמהותה היא חקיקת אנטי-סלאפפ (למניעת תביעות השתקה) – כך ממש בסעיף 7 להמרצת הפתיחה שלו.

45. עצם העובדה כי המבקש נמנע במכוון להגיש תביעה רק בשל קיומן של הוראות חוק כנגד תובעי השתקה, היא החוכחה הטובה ביותר לכך שהוא תובע משתיק, שהרי אם לא כך היו פני הדברים, ותביעתו היא תביעת אמת הנשענת על אדנים מוצקים – לא היתה לו כל סיבה

או תצדקה לפחד מן הסנקציות שיושתו עליו בשל תביעה שכזו. כאן התגלה המבקש במלוא תפארת קלונו כבריון משפטי, המבכה את אובדן יכולתו להפגין את בריונותו כלפי הזולת.

46. אני מצהיר כי זהו שמי, זאת חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

אישור

הנני מאשר בזה כי ביום 5.1.2020 הופיע בפני, עורך דין אלעד מן, מרחוב מנחם בגין 7, רמת גן מר שוקי טאוביג שהזדהה באמצעות ת.ז. 033081308 ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות ההצהרה הנ"ל וחתם עליה.

אלעד מן, עו"ד
דש"ן מס': 34720
מנוחם בנין רמת גן 52681
בית גיבור - קומה 13
טל: 03-6114488 פקס: 03-6114488

עורך דין